

ŠKOLNÍ ČASOPIS

e-mail: puclik@nmnm.cz

<http://zs1.nmnm.cz>

číslo 76 - květen 2014

PUCLÍK

ZÁKLADNÍ ŠKOLA NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ, VRATISLAVOVO NÁMĚSTÍ 124

NETRADIČNÍ HODINY ČEŠTINY

STR. 22

PÁR SLOV ÚVODEM

Vzpomínáte ještě, jak se nám v září zdálo, že ten školní rok, co právě začínal, je táááák strááááášně dlouhý, že za ním ty letní prázdniny nejsou vůbec vidět? No vidíte – a teď už je všichni vidíme úplně jasně. Navíc nám jejich začátek denně připomíná elektronická nástěnka v přízemí, která bedlivě sleduje, kolikže těch dnů do jejich začátku ještě zbývá. A už jich skutečně moc není...

Sedmdesáté šesté číslo Puclíka tak přichází v době, která je tradičně bohatá na cestování a různé další zážitky, které se neodehrávají ve školních lavicích, ale někde úplně mimo ně. Je to určitě ta lepší část školního roku, při které se dá zažít spousta legrace a vidět leda-cos zajímavého. Exkurze a teď už i školní výlety jsou v plném proudu a tyhle akce nemohou v Puclíku chybět. Taky už to nepříjemné máme za sebou – devátáci i někteří pátáci mají za sebou přijímací zkoušky a většina z nich už ví, kam povedou jejich kroky v září.

Naši redakci čeká pořádné zeštíhlení. S koncem školního roku nás opustí sedm redaktorů, tolik nám jich snad ještě nikdy naráz nebylo. Ale nenafňukáme nic, musíme se s tím srovnat a všichni ti, kteří nám zůstanou, se musí připravit na pořádný pracovní nářez.

Teď jsme ale zatím ještě pořád v plném počtu a v tom také připravíme poslední číslo tohoto školního roku, které se objeví koncem června – tedy těsně před prázdninami. Bude jako vždy věnováno letošním výletům, a tak se nezapomeňte ve svých třídách domluvit, kdo o tom vašem výletu něco napíše a pošle to do redakce. Byla by škoda, kdyby vaše třída ve výletovém zpravodajství chyběla. A fot'te! Bez fotek se nám z výletů nevracejte ☺.

Příjemné počteníčko...

Redakce

CO NÁS ČEKÁ

AKCE A UDÁLOSTI NEJBLIŽŠÍHO OBDOBÍ

- **26.-27. 05. 2014** Trosečník
zážitkový pobyt v Zubří pro
7. ročník

PUCLÍKOVA ŠUŠKÁRNA

- Z neskrývané radosti nad tím, že se blíží hodina anglického jazyka ☺, si onehdy začal Michal Petr z 9.C pohazovat sešitkem na slovíčka. Slovníček ale nebyl jeho a navíc ho vyhodil tak šikovně, že skončil zaseklý za zářivkou nad tabulí. Na začátku hodiny pak vstal Filip Kulíšek, který byl skutečným majitelem uvízlého slovníčku, a začal se bravurní angličtinou omlouvat a vysvětlovat celou situaci. Jeho plynulá a jazykově správná omluva paní učitelku zmátla - přece jen ho učí angličtinu už čtvrtým rokem a v zázrak rozhodně nedoufá ☺. Vše se ale vzápětí vysvětlilo - Michal musel Filipovi omluvu ještě o přestávce přeložit, aby ji mohl paní učitelce odrecitovat. Oba hoši pak zorganizovali v 9.C sbírku pravítek, která slepili dohromady izolepou, aby dosáhli potřebné délky, a slovníček ze stropu sundali ☺...
- Paní zástupkyně Librová to se 6.C rozhodně nemá lehké. Na začátku školního roku jí v pěstitelkách kluci tvrdili, že Honza Hájek se jmenuje Pepa. Protože si to nepamatovala, druhou hodinu jí řekli, že je Milan. Momentálně mu střídavě v hodinách pěstitelství říká Pepo, Milane nebo taky Františku. No jo, Honzo, seš Karel a už ti to nikdo neodpáře ☺...
- Nedávno se v 7.B o velké přestávce začali Jonáš Mareček s Michalem Žákem vzájemně pošťuchovat svačinou. Byl to velký anglický rohlík se slaninou, a jak ve vzájemném souboji pokračovali, každou přestávku rohlík ubýval a drobký po celé třídě přibývaly. Uklidit ten binec donutila oba zbojníky až paní učitelka Hnízdilová. Jonáš si ze zmíněné bitvy odnesl trvalou památku - mastný flek od slaniny v sešitě z českého jazyka ☺...
- Paní učitelce Kovačičové se v 9.C při hodině zeměpisu zdálo, že se žáci tak úplně nevěnují tomu, co by si ona představovala, a tak uchopila ukazovátka - omylem za opačný konec - a výstražně s ním klepla o lavici, aby pánové zmlkli. Moc platné to nebylo, a proto podruhé už neťukla, ale rovnou praskla. Ta nebohá učební pomůcka nedokázala odolat síle paní učitelky a rozpadla se na třísky. Následná snaha poskládat ukazovátka zpátky do původního stavu moc platná nebyla ☺...

OBSAH

▪ Pár slov úvodem	2
▪ Co nás čeká	2
▪ Puclíkova šuškárna	2
▪ Vládce nebes	3
▪ Přijímačky do výpočetky	4
▪ Puclympiáda popáté	5
▪ Ajtík 2014	6
▪ Anketa	8
▪ Divadelní představení... ..	10
▪ Sbírka opičáků	11
▪ Sloupečky	12
▪ Ponožkový skřítek	13
▪ Vyzvídali jsme... ..	14
▪ Někoho chci následovat	21
▪ Činčila a Wankelův motor... ..	22
▪ Pro 7.B fontána nezpívala	23
▪ Opět vyhrálo Palladium	24
▪ Jak přežít hromadnou dopravu	25
▪ Tajemná prehistorie	26
▪ Ekofanda	28
▪ Rozhodnout se o životě v patnáci? ...	34
▪ Elektrotechnická olympiáda	36
▪ Co je důležité, to oči nevidí	37
▪ Facebook – virus dnešní doby	38
▪ Moderní společenské hry	40
▪ Kolečkáče	41
▪ Okénko ZŠ Slavkovice	42

VLÁDCE NEBES

V letošním roce vyhlásila redakce časopisu ABC již druhý ročník soutěže se vzletným názvem Vládce nebes. Jde o celostátní soutěž v hodu papírovou vlašťovkou, do které se mohou hlásit školy z celé republiky, a tak jsme se v redakci Puclíka rozhodli, že naši školu také přihlásíme.

Z Ábíčka k nám dorazila krabice s dvanácti typy vlašťovek, které bylo možné v soutěži použít, a protože na organizaci celé letecké show jsme měli jen tři dny, moc nám pomohla třída 9.C, která ty stovky vlašťovek vystříhala a složila, aby se účastníci soutěže mohli soustředit jen a jen na vlastní výkon. Jediné, z čeho jsme měli obavu, jestli naše tělocvična, kde mělo klání probíhat, nebude „pilotům“ malá – tedy spíš krátká.

Ve středu 14. května se na startovní čáru postavilo celkem 43 soutěžících, kteří si nejdříve vybrali z těch dvanácti modelů tu svoji vlašťovku, a pak už se mohlo házet. Létalo to různě. Někomu dopředu, někomu do stran, občas někomu přistála vlašťovka i za zády, ale celkově jsme viděli výborné výkony a zajímavé házeční techniky.

Nejlépe vlašťovka létala Fandovi Krejčímu ze 6.A, jenž ji poslal až do zadní stěny tělocvičny a byl tak jediným pilotem, kterému byl ten náš soutěžní prostor opravdu těsný – jeho let měřil 17,13 metru.

Na druhém místě skončil Jakub Havlíček z 8.B, jehož vlašťovka přistála ve vzdálenosti 9,99 metru, a dvě třetí místa obsadili se shodným výkonem 9,84 metru Michal Žák a Daniel Kršek ze 7.B. Fakt dobrý...

Výkony našich nejlepších soutěžících jsme odeslali do redakce časopisu ABC a teď už budeme čekat, jestli se třeba neprobojujeme do republikového finále, které se uskuteční 31. května v Praze. Vše bude záležet na tom, jak to bude létat našim soupeřům na ostatních přihlášených školách.

Všem soutěžícím děkujeme za účast a za snahu, Fandovi samozřejmě držíme palce... A vy ostatní trénujte – za rok to zkusíme znovu...

Zdeněk Havlík

PŘIJÍMAČKY

Radka Křížová, 9.C

DO VÝPOČETKY

Měsíc duben se nese ve znamení přijímacích zkoušek, a proto ani naše škola nezůstala pozadu. Ve středu 16. dubna 2014 se budova zaplnila nervózními pátáky, kteří přišli složit zkoušky do specializované třídy se zaměřením na výpočetní techniku.

S úderem osmé hodiny se všichni shromáždili v kreslárně, kde se dozvěděli spoustu informací z úst pana ředitele. Pak už přišlo to nejdůležitější - zvládnout písemný test.

Děti se tedy rozešly do přidělených tříd a v časovém limitu jedné hodiny měly vypracovat písemnou část přijímacího pohovoru. Ta se skládala z českého jazyka, matematiky a anglického jazyka. I letos se objevila spousta plyšáků a talismanů, které měly uchazečům přinést štěstí, kuriozitou bylo živé morče.

Po absolvování písemné části dostaly děti volno a na řadu přišli učitelé, kteří pilně opravovali všechny testy. Vzhledem k tomu, že všechny výkony byly v písemné části velmi vyrovnané, nekonaly se v letošním roce ústní pohovory.

Poté, co padla půl jedná, se kreslárna opět zaplnila nedočkavými žáky. Nejdříve si vyslechli správné řešení jednotlivých úkolů písemného testu a pak nastala ta nejdůležitější část - tedy výsledky. S každým přečteným číslem úspěšného žáka byla vidět ve tvářích jmenovaných radost, úleva, štěstí. U některých to ale bohužel byl i smutek a zklamání.

Kladné emoce naštěstí převážily ty záporné, neboť pro příští rok budou otevřeny dvě specializované třídy, a proto může být oproti předchozím rokům přijato dvojnásobné množství uchazečů. Nezbyvá tedy než všem přijatým pogratulovat a popřát i nadále hodně štěstí ve studiu.

PUCLYMPIÁDA

Veronika Fialová a Kristina Poulová, 6.C

5. ROČNÍK TURNAJE ČASOPISU
PUCLÍK VE SKLÁDÁNÍ PUZZLE

POPÁTÉ

Ve středu 9. dubna 2014 se uskutečnil další ročník turnaje časopisu Puclík ve skládání puzzle. Jako obvykle byl sraz v přespolece, poté se účastníci přesunuli do kreslírny a rozdělili se na dvě skupiny.

První skupina (4.-6. ročník) šla s paní učitelkou Svobodovou do učebny fyziky, druhá skupina (7.-9. ročník) zůstala s panem učitelem Smékalem v kreslárně. Skládání začalo. Soutěžící obou skupin měli 10

minut na poskládání celého obrázku, který byl složen ze stovek dílků. I letos se jedné soutěžící podařilo složit obrázek před vypršením limitu – Lucka Ivaničová to dokázala v krásném čase 9:50 minut.

V každé kategorii jsme vyhodnotili první tři místa a tito soutěžící si odnesli drobné odměny. Myslíme si, že všem se skládání líbilo. Účastníkům soutěže děkujeme a těšíme se opět příští rok....

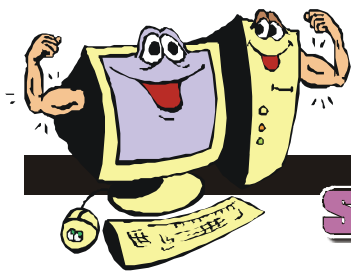
Výsledky mladší kategorie (4.-6. třídy)

1. Ivaničová Lucie	5.B – poskládáno před limitem v čase 9:50 minut
2. Jurda Šimon	4.A – 53 dílků
3. Vodičková Daniela	5.A – 46 dílků

Výsledky starší kategorie (7.-9. třídy)

1. Michaela Heralová	7.B – 98 dílků
2. Filip Kulíšek	9.C – 96 dílků
3. Tereza Klimentová	8.B – 80 dílků

AJTÍK 2014

SOUTĚŽ MALOTŘÍDNÍCH ŠKOL

Letos podruhé uspořádala naše škola zábavné dopoledne pro malé školy z okolních vesnic, a tak se 4. dubna 2014 zaplnila naše kreslárna zástupci těchto škol, které tentokrát vyslaly do soutěže téměř 120 dětí.

Začalo se jako vždy přivítáním a úvodním slovem. Každé družstvo dostalo jako průvodce jednoho z žáků třídy 9.C. Ti se

skupinek ochotně ujali a soutěžní klání mohlo vesele začít. Po škole se pohybovaly skupiny složené vždy ze dvou sou-

těžních družstev, která bojovala o drahocenné body na různých stanovištích.

První stanoviště se nacházelo v učebně výpočetní techniky a bylo zaměřeno se na úpravu videa a počítačovou grafiku. Děti zde měly za úkol rozpoznat různá zvířata při postupném odkrývání částí obrázků. V pořadí druhé stanoviště se nacházelo v sousední učebně výpočetní techniky. Zde se týmy utkaly v oblíbených elektronických piškvorkách, které se všem moc líbily.

Následovalo třetí stanoviště, které se nacházelo v učebně fyziky a chemie. Zde dostali soutěžící do rukou tablety se speciální hrou, která měla prověřit jejich znalosti v oblasti

přírody, stromů i rostlin. Než se ale pustili o soutěžení, zhlédli prezentaci Radky Křížové a Ondry Ševčíka, kteří jim přiblížili svět výpočetní techniky očima žáků specializovaných tříd. Pak už se jedno družstvo pustilo do hry s tablety, druhá skupinka poznávala hardware, tedy součástky počítačů. Toto stanoviště bylo pro všechny zúčastněné velice atraktivní, ale bylo na čase pořádně si protáhnout tělo.

K tomuto účelu sloužilo čtvrté, tedy předposlední stanoviště, které se nacházelo v tělocvičně školy. Tam si soutěžící vyzkoušeli fyzickou zdatnost a soustředění. Čekala je slalomová dráha se škrpálem, štafeta s počítačovou myší nebo házení céděčkem do kbelíku. Body se rozdaly i zde, a tak se mohlo vyrazit na poslední stanoviště.

To bylo u místěno v učebně přírodopisu. Zde čekaly na soutěžící základné otázky z různých oblastí, na které odpovídalo vždy celé družstvo naráz pomocí elektronického hlasovacího systému. To byla čin-

nost, kterou děti ještě nikdy nezažily, a tak si mačkání tlačítek a sledování odpovědí družstva na projekční ploše náležitě užily.

Po namáhavém klání se všichni navrátili zpět na svá místa v kreslárně, posilili se svými svačinami a čekali na vyhlášení výsledků soutěže. Když na-
dešel čas vyhlášení těch nejlepších družstev, bylo v sále,

ve kterém bylo přes 120 lidí, ticho, že by bylo slyšet spadnout špendlík.

Týmy na čelních místech měly samozřejmě ze svého umístění obrovskou radost, ale odměny za svoji snahu dostali nejen ti nejlepší, ale úplně všichni, neboť akci finančně a materiálně podpořilo sdružení rodičů a firmy AutoCont a Microsoft. Díky nim si každý účastník odnášel ze soutěžního klání malý dárek.

Na prvních třech místech se z deseti zúčastněných škol umístily následující týmy:

1. místo **ZŠ Bohdalec**
2. místo **ZŠ Křižánky**
3. místo **ZŠ Řečice**
ZŠ Věcov

Děkujeme všem školám za účast a těšíme se za rok při třetím ročníku soutěže Ajtík 2015...

Marie Novotná, 9.C

ANKETA

TENTOKRÁT O UKLÍZENÍ

NAŠE OTÁZKY - VAŠE NÁZORY - JAK TO VIDÍ ŽÁCI A UČITELÉ

Když jsme tentokrát připravovali sondu do vašich názorů, bylo nám jasné, že jen těžko najdeme člověka, který by se s nadšením vrhl do domácích prací a pro kterého by bylo největší odměnou, když bude moci rejdit s hadrem nebo vysavačem po bytě. Ale z průzkumu nakonec vyplynulo, že to s naším vztahem k uklízení zase není až taková katastrofa. Najdou se totiž jedinci, kteří některé domácí práce dělají docela rádi...

- 1. otázka:** Jakou domácí práci děláte rádi?
- 2. otázka:** Jakou domácí práci naopak rádi nemáte?
- 3. otázka:** Máte radši vysávání, nebo utírání prachu?
- 4. otázka:** Co vám na uklízení vadí?

ŽÁCI

Lucie Ivaničová, 5.B

1. Docela mě baví utírat prach.
2. Úplně nejvíc nesnáším umývání nádobí.
3. Radši utírám prach.
4. Vadí mi, že se u toho musí chodit ☺.

Rudolf Kolářek, 8.C

1. Nemám rád žádnou z domácích prací.
2. Nejhorší je asi vysávání.
3. Než vysávat, to už radši ten prach.
4. Co mi vadí na uklízení? Úplně všechno ☺.

Jonáš Mareček, 7.B

1. Žádnou z domácích prací rád nemám. Nebaví mě to.

2. Nenávidím všechny domácí práce.
3. Jak nerad vysávám, tak nerad utírám prach.
4. Musí se dělat každý týden. To je na tom asi to nejhorší.

Tereza Charvátová, 6.A

1. Z domácích prací mám ráda žehlení.
2. Obecně nejvíc mi vadí umývání nádobí.
3. Před utíráním prachu dávám přednost vysávání.
4. Na uklízení mi vadí úplně všechno ☺.

Pavčina Tománková, 9.A

1. Já dělám všechno s chutí ☺.
2. Nic z domácích prací mi nevadí.
3. Radši utírám prach, ale ani vysávání mi nevadí.

4. Co mi vadí, je to, že je u uklízení hrozná nuda ☺.

Simon Hrubec, 4.A

1. Docela rád mám vysávání.
2. Co opravdu nerad dělám, je umývání nádobí.
3. Logicky vysávání ☺.
4. Uklízení je moc dlouhé.

Kristina Poulová, 6.C

1. Nemám ráda žádnou z domácích prací.
2. Určitě vede umývání nádobí.
3. Když už musím, tak radši utírám prach.
4. Uklízení je moc pracné a nebaví mě to.

Jitka Trávníčková, 9.C

1. Co mám nejradši? Spaní ☺.

2. Vadí mi úplně všechno ☺.

3. Prach utírám nerada, ale zároveň nevysávám, protože nemáme koberce.

4. Vadí mi, že je vždycky hned zase nepořádek.

UČITELÉ

Mgr. Hana Knapčoková

1. Domácí práce mi nevadí. Ráda pracuji na zahrádce, pěkně si pročistím hlavu a hned za sebou vidím výsledek.
2. Vzhledem k tomu, že máme doma „chlupatého gaučáka“ (myslím tím psa, ne manžela ☺), tak už mne nebaví neustálý boj s chlupy, které všude zanechává.
3. Vysávám.
4. Vadí mi, že se jedná o nekonečnou práci, nikdy není vše hotovo...

Mgr. Monika Pinterová

1. Z domácích prací mě baví vaření.

2. Nebaví mě utírat prach. Je to taková nekonečná práce.
3. Určitě radši vysávám.
4. Vadí mi, že to jeden den udělám a druhý den můžu začít znovu ☺.

Mgr. Petr Sméal

1. Z domácích prací mám nejraději vaření.

2. Jestli něco opravdu nemám rád, tak je to žehlení.
3. Na 100 % radši vysávám.
4. Uklízení je zkrátka nekonečné. Je to pořád dokola. Na jedné straně bytu začnu, a než skončím, můžu se vrátit zase na začátek.

Mgr. Otto Ondráček

1. Nejvíc mě asi baví vaření.
2. Nemám rád umývání oken, ale oproti umývání žaluzií je to nic.
3. Upřednostňuji vysávání, to alespoň chvíli vydrží.
4. Na uklízení mi vadí, že se musí dělat každý týden.

UKLIZEČKY

Do našeho průzkumu jsme tentokrát zahrnuli i paní uklízečky. Už z názvu jejich profese vyplývá, že mají s úklidem každodenní kontakt, a tak nás zajímal jejich názor...

- 1. otázka:** Chce se vám nebo máte náladu ještě uklízet doma, když uklízíte ve škole v rámci svého zaměstnání?
- 2. otázka:** Která třída se uklízí dobře?
- 3. otázka:** Která třída se naopak uklízí nejhůř?
- 4. otázka:** Říká se, že profese uklízečky a každodenní náplň její práce nikoho nebaví. Jak to berete Vy?

Ilona Kaštánková

1. Musím přiznat, že mě to nebaví, už je toho prostě moc.
2. To nevím, musela bych hodně popřemýšlet...
3. Určitě nejhorší je to ve fyzice, tam je největší svinčík
4. Nemůžu říct, že bych tu práci měla ráda, ale zároveň ani nerada.

Alena Pejchalová

1. Upřímně řečeno už se mi po práci doma uklízet nechce.
2. Nejlépe se uklízí v 6.C.
3. Nejhuř se mi uklízí v 7.A.
4. Tahle práce mě nebaví, ale co můžu v dnešní době dělat...

Věra Křížová

1. Mám toho za celý den dost, takže se pak doma už vůbec nechce.
2. Těžko říct, vždycky se někde uklízí líp a někde hůř.
3. Některý den je horší ta třída, jindy zase ta druhá. Jak kdy...
4. Jsem hlavně ráda, že nějakou práci mám.

Anketu připravily: Radka Křížová, 9.C; Tereza Šebková, 7.B; Michaela Herálová, 7.B

DIVADELNÍ PŘEDSTAVENÍ MURDER AT WIMBLEDON

Tereza Šebková, 7.B

15. dubna 2014 se žáci 7.B, 8.C a 9.C vydali do auly novoměstského gymnázia na divadelní představení nazvané Murder at Wimbledon. Toto představení, které proběhlo v anglickém jazyce, si pro nás připravil soubor The Bear Educational Theatre. Všechny postavy hry představovali tři herci - rodilí mluvčí.

divadelní představení
v anglickém jazyce

MURDER AT WIMBLEDON

*Theatre helping your students
to learn English*

Zápletkou detektivního příběhu bylo řešení případu vraždy nejlepší tenisové hráčky, která zkolabovala během důležitého wimbledonského zápasu, pro-

tože ji někdo otrávil. Podezřelými se stala její největší rivalka, její agentka a jejich společný trenér. Na nás bylo odhalit spolu s detektivem toho pravé-

ho vraha. Někteří z nás tušili správně, že zákeřným vrahem byl tenistčin trenér, který se tak chtěl vyhnout nepříjemnému rozhodnutí.

Musím říct, že program byl velice zábavný a poučný, procvičila jsem si díky němu angličtinu a naučila se i nová slova. Sice jsem někdy nerozuměla, o co tam jde, ale po chvíli jsem to pochopila. Na představení se mi velmi líbilo, že herci se snažili do programu zapojit i diváky - žáky.

Rozhodně bychom se měli podobných akcí účastnit častěji. Divadlo bylo velmi hezké a jsem ráda, že jsem tuto možnost zažila.

SBÍRKA OPIČÁKŮ

Nina Křížová, 7.B

Už dvanáctým rokem sbírám opice, a tak jsem se rozhodla o nich napsat. Opice mám opravdu ráda a taky se v nich vyznám. U většiny mých opic však nejde rozeznat ani rodové jméno, natož pak druhové...

Ze všech třiceti osmi kousků jdou určit pouze dvě gorily a jeden orangutan. Starší z goril se jmenuje Filipínka a mladší Moja podle jedné z goril pražské ZOO, která už je teď ve Španělsku. Filipínce jsou čtyři roky a Moji pět. Orangutánek se jmenuje Rozárka, která má přezdívku Kysličník. Tuto přezdívku jí dala moje sestra podle jejího holého čela, které je typickým znakem orangutanů.

Moje nejstarší opice se jmenuje Žofka a je jí 11 let. Dvanáct let jí bude v prosinci, přesněji pátého prosince, protože to jsem ji dostala. O Žofce platí, že kde jsem byla já, tam byla i ona. Už od mala ji s sebou všude беру a na tom se nic nezměnilo ani teď. Od té doby, co jsem ji v ruce držela prvně, se na jejím vzhledu hodně změnilo. Například její ocas, uši a ruce jsou o poznání jiná. Z huňatých tlap jsou tenoučké ručičky, které jsou plné prodřenin. Uši a ocas se také moc nezachovaly a jsou na tom tedy podobně jako tlapy. Protože Žofka všude byla a mám ji nejdéle, mám ji také nejradši.

Všechny ostatní opičky mám pak ráda úplně stejně, i když by si zasloužily stejně velkou pozornost jako Žofka. Ono totiž sedět několik let na polici, kde se na vás neustále práší, nebo se mačkat v jednom z přeplněných boxů vyhrazených speciálně pro opice, to není tak jednoduchý život ☺. Myslím ale, že jim to nějak moc nevádí. Jednou za čas totiž dělám velký úklid, kdy vysávám ze všech opic prach, a tak každé z nich věnuji alespoň chvíli pozornosti.

Moje nejmladší opice nebo spíše opičák se jmenuje Edward. Edwarda jsem dostala za pololetní vysvědčení a je tedy starý jen něco přes tři měsíce. Tento opičák je však výjimečný svými schopnostmi. Umí se smát, až se doslova „za břicho popadá“. Točí se kolem dokola a hází sebou.

Všechny své opice i opičáky mám moc ráda a doufám, že jich jednou bude alespoň padesát, abych dosáhla jubilejního čísla, protože mít jich sto, to by mi asi rodiče nedovolili.

ÚKLID SLOUPEČKY

Iva Mrkvičková, 9.A

DVA NÁZORY

Mgr. Dagmar Svobodová

NA JEDEN PROBLÉM OČIMA UČITELE A ŽÁKA

Asi bychom těžko hledali člověka, který by prohlásil, že má uklízení jako svého koníčka. Všichni tak nějak víme, že čas od času se uklidit musí, ale jsme úplně nejraději, když se tato činnost odehrává bez naší účasti. Ve většině domácností se úklidové kejkle pořádají v pravidelných intervalech, ale na jaře bývá tahle činnost většinou ještě intenzivnější. Po zimě je toho bince nějak víc nebo je spíš najednou víc vidět, a tak se kdysi v historii objevil termín „jarní úklid“. Tak co, provozujete tuhle zábavu? A děláte to rádi? A co Darka s Ivou...

IVA

Je tu zas jaro, úklidů čas, práce nad hlavu valí se zas... Myslím, že většina z nás to alespoň trochu zná - i když možná ne z vlastní praxe, ale spíš z nadávek, které vydávají při této „aktivitě“ vaše mamky ☺. Mytí oken, pořádný úklid celé domácnosti a popřípadě i zkulturnování zahrádek = „opravdová zábava“.

To nejčastější - „vytři prach“ nebo „vysaj koberce“ - se opakuje pořád a pořád dokolečka a někdy mám vážně nutkání vybuchnout, když to musím zase poslouchat. Ale to nejhorší je umývání nádobí! Bohužel nemáme myčku, a tak se s tím musím vždycky nějak (hledám slušný slovo ☺) poprat, ale díky inteligenci jednoho člena naší rodiny (ano, jsem to já ☺) máme naštěstí doma jedno pravidlo: „Kdo vaří, nemyje.“ To se potom do chystání oběda mile ráda pustím ☺.

Právě teď je jaro v plném proudu a všichni se po zimě snaží oživit si své obydlí a zahrádky. U nás je to nejjednodušší na zahrádce. Já tam naházím kameny, mamka se jen se smutným pohledem dívá, co to zase provádím, ale nechá mě být, protože je ráda, že dělám aspoň něco.

Domácí práce totiž nejsou nic pro mě, protože se pořád dokola opakuje jedno a to samé. Samozřejmě, člověk se musí někdy obětovat a zahrát si na velkého mistra úklidu, ale jak se říká, práce je lék, a tak bychom si jako mladá generace měli sbalit věci a jít ven, když se nějaké to větší uklízení chystá, a nechat rodiče, aby nachytali potřebnou energii ☺.

DARKA

Než jsme se nadáli, je tu po zimě (jestli se o ní tedy letos dá vůbec mluvit) jaro, a to poměrně teplé jaro. Všichni nadšeně odhodili zimní bundy, těší se z jarního vzduchu a rozkvétajících zahrádek, ale zejména ženské populaci přibýly vrásky na čele, protože nás asi matka příroda vybavila do života zvláštními čidly. Kromě jarní poezie vidíme i prach, sluneční paprsky nás hřejí do té doby, než se podíváme na okna, za kterými pro samou špínu už skoro není vidět na sousedy.

Úklid a zejména ten jarní je pak docela noční můrou. Ano, mám příbuzné či kamarádky, které to neřeší, a v podstatě jim hrozně závidím. Já (i když s postupujícím věkem se to trochu zlep-

šuje), patřím k těm, kteří řeší kdejaký drobek. Nemám ráda nepořádek. Tedy s výjimkou dějepisného kabinetu, kde si ho, obzvlášť poslední dobou, úspěšně pěstuju ☺. Asi aby byla změna. A navíc - moc lidí, hlavně mých rodinných příslušníků, tudy neprojde, takže pssstt...

Velké prázdniny začínám každoročně čtrnáctidenním běsněním, kdy se naivně domnívám, že nejlepším nápadem, jak tyhle krásné dva měsíce zahájit, je totální úklid na všech frontách.

Po čtrnácti dnech padnu, tři dny si dám oddech a každoročně pronesu větu, že už bych ráda do práce. Obvykle mi pak doma doporučí brigádu nebo si koupit medvídka mývala, abych se nenudila ☺.

Takový úklid však leckdy přináší i úskalí. Pokud jste totiž zaujati touto činností tak, že vám v mozku nezbývá prostor na nic jiného, může se vám přihodit podobná příhoda jako mně. Chvilka nepozornosti, zapomenutá bezpečnostní páčka u okna a... ležíte rozplácí na topení. V lékařské zprávě máte napsáno „je praštěná (oknem)“ a celý zbytek prázdnin se potíte ve slušivém a pohodlném límci na krk.

Takže: na jaře si uklidíte, ale s mírou a raději koukejte na sluníčko a jarní přírodu, než na šmouhy na oknech a na prach. Koneckonců - takový prach je stejně neodstranitelný biologický úkaz, takže vlastně nemá moc velký smysl se ho zbavovat ☺. Já to (snad) zkusím letos taky tak ☺.

PONOŽKOVÝ SKŘÍTEK

Beata Dudová, 7.B

Taky se vám někdy stalo, že jste našli jen jednu ponožku z páru? Čím to může být? Většina lidí to zná. Prostě se ztrácí ponožky. Nejde si přece vzít každou jinou! Ale jak to?

Existuje nějaký skřítek, který ponožky krade nebo je dokonce jí? Tak to asi ne... I když možná je to škoda – alespoň bychom pro to měli vysvětlení. Navíc kdyby se tento skřítek přesunul z pračky třeba do šuplíku s domácími úkoly, hned by bylo o (v tomto případě pravdivou) výmluvu navíc ☺.

Třeba se ponožky ztrácí už v pračce... To by ale znamenalo, že se rozloží do neviditelných kousíčků látky. Tomuto taky nevěřím. Přijde na to vůbec někdy někdo? Spousta lidí se o to pokoušela! Je i několik různých výzkumných středisek a spousta teorií, jak ke ztracení ponožek může dojít. Nejnepravděpodobnější a nejpodivnější teorie je „teorie časového posunu“, která říká, že ponožky cestují buď do minulosti, nebo do budoucnosti.

Je sice hezké, že lidé chtějí zjistit „proč to tak je, ale mohli by se zabývat i mnohem důležitějšími věcmi... A pokud vás to zajímá, můžete se na další prapodivné teorie podívat na internet ☺!

VYZVÍDALI

TENTOKRÁT PANÍ UČITELKA

JSME

**MARCELA
ŽDÁNSKÁ**

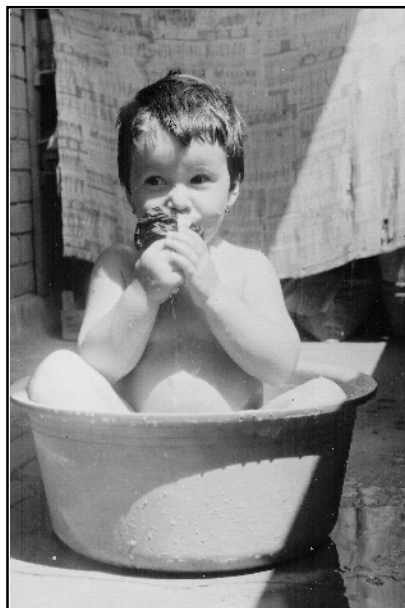

- nepatří k lidem, kteří vydrží delší dobu v nečinnosti, je pořád v pohybu – stále vymýšlí nějaké aktivity pro sebe i ostatní členy rodiny
- má ráda sport ve všech podobách a v každém ročním období
- chtěla by umět číst myšlenky – člověk by se mohl díky tomu vyvarovat zbytečných chyb a nedorozumění
- nemá vyhraněný styl v oblékání – jeden den ji potkáte třeba v riflích a kečkách, druhý den v elegantním, skvěle padnoucím kostýmku a botách na podpatku
- nemá žádné přehnané sny a přání a to, co si vždycky přála, už má – velkou rodinu, zdravé děti...
- u lidí dokáže ocenit zdravý selský rozum, váží si přátelství, upřímnosti, slušnosti, pokory a ochoty udělat něco pro druhé
- nesnáší agresivní a arogantní chování, vadí jí přetvářování, faleš, ale také nekonečná lidská hloupost
- hádat se s ní nemůžete, hádá se velmi nerada
- na dovolené byste s ní nezažili žádné lenošení – má ráda pohyb, aktivitu, objevování a poznávání nových míst
- jako dítě žila tři roky s rodiči v bývalém Sovětském svazu, chodila zde také do školy
- nejoblíbenější:

film	Město andělů Philadelphie Zelená míle české pohádky
skupina	Queen, Kabát, Olympic
kniha	Egyptan Sinuhed
spisovatel	Joy Fielding Dick Francis Sydney Sheldon
jídlo	ryby, těstoviny
barva	bílá, červená

O čem byly dětské sny malé Marcelky?

Přiznám se, že si sny z toho nejútlejšího dětství nevybavuji, ale potom později to určitě bylo dostat se na školu, kterou jsem si vybrala, dostudovat ji a najít si práci, která by mě bavila, abych nechodila jenom do zaměstnání ☺. Mít rodinu, děti. A to se mi vše splnilo...

Jak dlouho jste učitelkou? Kdy vás vůbec napadlo, že se jí stanete? A litujete někdy tohoto rozhodnutí?

Učitelkou jsem už 18 let. Když potkávám své první žáky, připadá mi to jako věčnost. Asi jako spousta jiných jsem si hrála na školu už v mateřské školce. Líbilo se mi psát na tabuli, předepisovat ostatním sešity, známkovat a vymýšlet si svůj podpis.

Na gymnáziu se to na chvíli změnilo, když jsem koketovala s tím, že bych dál dělala chemii a biologii, a představovala si, že budu pracovat v laboratoři a zkoumat a vymýšlet nové a neprozkoumané.

Když ale přišlo na rozhodování, co dál, zvítězila pedagogická fakulta. Vždycky jsem ráda pracovala mezi lidmi a s lidmi, hlavně s dětmi a jako samotářského vědátora jsem si sama sebe moc představit nedokázala.

Nikdy jsem svého rozhodnutí studovat učitelství pro 1. stupeň ZŠ nelitovala, i když můj tatínek mi asi neodpustí, že jsem se tehdy nerozhodla pro studium matematiky a chemie pro vyšší stupeň.

Co se vám na vaší práci líbí nejvíc?

I když to tak někdy nevypadá, tak to, že je ta práce za mnou vidět, a ještě pořád si myslím, že má smysl. Je úžasné sledovat třídu prvňáčků, do které 1. září vstoupíte. Někteří se umí podepsat, jiní umí počítat do deseti a někteří třeba nezvládnou nic z toho. Ale všichni to během prvního roku školy doženou a 30. června odchází na své první prázdniny s tím, že si přečtou knížku, napíší dopis babičce. Tady je ta práce vidět nejvíc.

V dalších ročnících už ten rozdíl mezi začátkem a koncem roku není samozřejmě takový, a i když se děti rok od roku mění, pořád si myslím, že dokážou to, co jim dáte, také svým způsobem vrátit. Děti jsou největší inspirací, ale také největšími kritiky, vidím to denně doma ☺.

Jako dítě jste asi neměla se školou problémy, že?

Nečekejte nic překvapivého, do školy jsem chodila ráda, byla jsem taková ta slušná,

poslušná, vzorně připravená, v kolektivu oblíbená ☺, ale na druhou stranu jsem nikdy nezakazila žádnou legraci a přispěla svojí troškou do mlýna, když bylo potřeba.

Které předměty patřily k vašim oblíbeným?

Vždycky mě více bavily předměty jako matematika, fyzika, chemie, biologie, nerada jsem se ale učila daná fakta a biflovala dlouhé texty. No a samozřejmě tělocvik a přestávky.

Pamatujete si dodneška nějaký vzoreček nebo zákon - třeba z fyziky, chemie nebo matematiky, který jste se kdysi jako žákyně naučila?

Jak jste se dočetli, tak to byly moje oblíbené předměty, byla by tedy ostuda, kdybych si nic nezapamatovala. Archimédův zákon, koncovky -ný, -natý, -itý, -ičitý atd. bych taky ještě dala dohromady a nějaké ty vzorce oxidů, chloridů, hydroxidů a kyselin taky ☺. A co se týče matematiky? V kondici mě udržují žáci, které doučuji - od matematiky základní školy přes středoškolskou a teď už vlastně i tu vysokoškolskou, do které dorostli.

A co nějaký neobvyklý zážitek ze školních let, vzpomněla byste si na něco takového?

Největším zážitkem, na který se opravdu zapomenout nedá,

bylo mé působení ve škole v Sovětském svazu. Tatínek jezdil na montáže, zrovna byl v přístavu Ždanov u Azovského moře (dnešní Mariupol). Ukončila jsem 2. třídu, když jsme se na tři roky vydali za ním. Podmínkou mého uvolnění ze školy bylo, že od září musím nastoupit do tamní školy. Představa, že za dva měsíce nastoupím do školy, ve které se nedomluvíme, byla šílená, neuměla jsem ani slovíčko.

Je pravdou, že děti se mezi sebou vždy nějak domluví a jazyk se naučí rychleji než dospělí. Poslední týden prázdnin jsme vyrazili do obrovské školy a já předstoupila před pana ředitele, který mě vyzkoušel a zkonstatoval, že můžu nastoupit do jejich třetí třídy. Tím ale naše starosti neskončily. I já jsem musela chodit do školy ve stejnokroji, žádná výjimka, protože jsme cizinci. Pro nás nepředstavitelné, pořád v tom stejném, smutném hnědém kroji s černou pracovní zástěrou. Jen ve svátek mohla být bílá sváteční.

Nakonec to byly úžasné tři roky plné krásných zážitků a zkušeností, i když dost náročné, protože jsem musela po dopolední škole ruské odpoledne dělat s maminkou školu českou, abych zvládla každý rok postupové zkoušky u nás doma ve Žďáru.

Vyvedla jste někdy na základce nějaký průšvih?

Průšvih ne, jen jednou v hodině matematiky při písemce mě paní učitelka nachytala bez písemky. Moje písemka někde bloudila po třídě. A jak to dopadlo? Od té doby jsem musela

psát skupiny obě a u stolku paní učitelky ☺.

Měla jste v dětství nějakou hračku, na kterou dodnes vzpomínáte?

Měla a mám, tedy teď už moje děti - velkého plyšového medvídky a opici, které mi dovezl taťka.

I když jste učitelka 1. stupně, máte nyní možnost učit žáky na druhém stupni. Je to hodně veliký rozdíl?

Lhala bych, kdybych řekla, že to rozdíl není. Rozdíl to je, ale ne v mém přístupu k žákům nebo v tom, že probírané učivo je jiné. Rozdíl je v žácích samotných, v tom, jak přistupují ke škole, ke svým povinnostem a vlastně i k nám učitelům. Mám pocit, že přestupem na 2. stupeň si připadají rozumnější, dospělejší a v neposlední řadě chytřejší. Ještě si ale neuvědomují, že školu a vše okolo ní dělají pro sebe a ne pro nás nebo rodiče. Ale dost morali-zování, nebyli jsme jiní, byli jsme stejní a taky jsme z toho snad vyrostli ☺.

Co si myslíte, že nejvíce ovlivňuje děti v dnešní době?

Určitě rodina a společnost, ve které žijeme. Přiznám se, že dnešním dětem vůbec nezávidím, neměnila bych s nimi. V dnešní uspěchané a přetech-nizované době přichází o spoustu krásných chvil a zážitků, které pro nás byly samozřejmostí.

Pro nás byl trest, když jsme nemohli jít ven, nesměli se dívat na televizi. Dneska bývá mnohdy jedinou motivací zákaz počítače a děti se ven vy-

hání za trest. Televizi nemá smysl zakazovat, vše se dá najít a stáhnout na internetu. Naštěstí mám kolem sebe víc takových lidí, pro které to neplatí ☺.

Vadí vám něco na žácích u nás ve škole?

Osobně mně na nich vlastně nic nevadí, snad jen to, jak se

z ní jako „jura“. Troufám si tvrdit, že by se zde dveře ne-trhly ☺.

Jak vypadá váš běžný všední den?

Nic zvláštního. Dcery už jsou samostatné jednotky, takže se celý den točí kolem našeho benjamínka. Ráno honem na-chystat svačiny a snídani, po-

chovají sami k sobě, jeden k druhému...

Co byste chtěla, aby se na naší škole změnilo, zlepšilo nebo vybudovalo?

Nepřísluší mi hodnotit, co by se mělo nebo nemělo změnit, ale kdybych se mohla přimlu-vit - nějaké místo, kde by unavený, vyšťavený učitel mohl zážračným způsobem dobít baterky a energii, by určitě nebylo k zahazení. Taková ta kouzelná komůrka, kam lezete po čtyřech a odcházíte

tom do školky, i když to na-štěstí z větší části zvládá mladší dcera. Nabrat kolegy a hurá směr Nové Město...

Po škole opět do školky. Přiznám se, že teď už je to odpo-ledne klidnější, protože si veš-keré kroužky holky oběhají samy, ale před pár roky bych tady vypisovala a popisovala jeden velký maratón odvádění a vyzvedávání dcer. O to víc si teď užívám volné odpoledne se svým synem. Zase taková po-hodička a klídek to ale není, je to živel, takže stihneme za

odpoledne vystřídat koloběžku, kolo, pískoviště a vyvenčit psa.

Pak už jen večere, každodenní potopa v koupelně a spát. Tedy Mates spát, já doháním všechno, co jsem nestihla udělat a nedá se odložit na jindy. Možná to bude někomu připadat jako stereotyp, ale věřte, že žádný den není stejný a hlavně žádný se už nikdy nebude opakovat.

Blíží se prázdniny - máte už nějaké plány na dovolenou?

Žádné velké plány vzhledem k tomu, že je pracovní sezóna, nemáme. Střechy se hold jedou hlavně přes léto ☺. Ale určitě

vyrazím s dětmi na chatu na Tři Studně a se sestřenicí a jejím manšaftem na chalupu na Rusavu. Společně si pak užijeme týden na Pálavě.

A jak byste si představovala ideální dovolenou? Daří se vám tuhle představu aspoň občas naplnit?

Ideální dovolenou je pro mě čas strávený s rodinou, žádné vylehávání a lenošení, ale aktivně. To se nám daří každý rok splnit. Jezdíme už spoustu let s partou lidí po českých horách. Každý den nějaká túra, nějaké nové pěkné místo...

Co vůbec děláte o prázdninách, když tedy nejste zrovna třeba na těch horách?

Ráda bych řekla, že se konečně vyspím, ale není tomu tak. Děti jsou ranní ptáčata, hlavně Matyáš. A jak s oblibou říkají mé dcery: „Ty bys, mami, stejně nevydržela dlouho v peřinách.“ A mají pravdu ☺.

A co dělám? Jsem člověk, který nevydrží sedět doma na zadku, když je venku pěkně. Takže nutím své děti, abychom někam všichni vyrazili na kole nebo na bruslích nebo se prostě jen tak prošli. Zatím se mi to i přes počáteční remcání a odmlouvání daří. Ale jednu větu si holky nikdy neodpustí: „Proč nemůžeme mít normální mámu jako ostatní, která pořád něco nevymýšlí!“ Nakonec jsou rády, že neseděly doma a vyrazily se mnou.

Ještě nesmím zapomenout na knížky, bez těch by to nešlo. Přes prázdniny doháním resty a dočítám to, co jsem během roku nestihla...

Máte nějaké domácí mazlíčky?

Máme doma fenku Emičku, ona je to spíš taková malá veverka, kříženec čivavy s yorkšírem. Menšího psa nenajdete, teď už je to velký pes ☺, má 1,5 kg. Na to, jak je malinká, je velice chytrá a šikovná, takový pes ochránář.

Baví vás vaření? Jaká jste kuchařka?

Vařím ráda a vzhledem k tomu, že mlsné jazýčky mých strávníků většinou nic nenechají, tak asi i docela chutně. Ráda v jídle experimentuji. Má

to jednu nevýhodu - nikdy nejsem schopna uvařit to samé jídlo dvakrát stejně. Takže když si rodina namyslí, že chce to, co bylo tehdy k obědu, mají smůlu, nikdy to nebude úplně stejné.

Které jídlo si klidně odpustíte?

Pokud by šlo jen o mě, tak nejsem v jídle vybíravá a sním všechno. Nemusím snad jen dršťkovou polévku.

Do jaké země byste se ráda podívala? Dovedete si představit, že byste žila v zahraničí napořád?

Láká mě Skandinávie, severské země a určitě bych se chtěla podívat na Aljašku. Chvilí tam, chvíli tady, ale pak honem zpátky domů. Na to, abych žila jinde, nemám dost odvahy. Chybělo by mi to všechno kolem, hlavně rodiče a rodina. Právě proto možná obdivuji všechny své známé a spolužáky, kteří odešli a teď žijí se svými rodinami v zahraničí.

Je nějaká země, kterou vůbec netoužíte vidět?

Ty země, kde bych měla strach, že nás někdo unese, kde se neustále bojuje a člověk si nemůže být jistý ničím.

Které roční období máte nejraději?

Mám ráda všechna roční období. Zimu, když je sluníčko, mrazík a můžu vyrazit na lyže. Léto s koupáním, na jaře, jak se všechno probouzí a zelená a naopak na podzim pěkně vybarvuje. Na každém období se dá najít něco pěkného, když

se nebudete soustředit na jarní aprílové počasí, letní parna, podzimní plískanice a zimní mrazy a vánice ☺.

Podařilo se vám v životě splnit si nějaký sen, po kterém jste hodně dlouho toužila?

Ano, mám syna, kterého jsem vždycky chtěla ☺.

Kdybyste se mohla stát nějakou pohádkovou postavou, kterou byste si vybrala?

Nikdy mě nelákaly princezny, víly a jim podobné, já bych si

vila. A jestli je se mnou příroda spokojená? Doufám, že ano.

Co děláte ve volném čase? Máte nějakého koníčka?

Pokud mi nějaký ten volný čas jen pro mě vybyde, trávím ho venku v přírodě. Projdu se do lesa a poslouchám to ticho. Nebo si zalezu někam pěkně do kouta s knížkou v ruce. Nejvíc mi ale baterky dobíjí moje děti. Spousta známých konstatuje, že už je to u mě diagnóza - jak jsem bez nich, připadám si jak bez ruky.

spíš vybrala ježibabu, čarodějnici nebo třeba čertici.

Jaký máte vztah k přírodě? Myslíte, že je s vámi příroda spokojená?

Velice kladný díky mé prababičce, která mi vždycky připomínala babičku z pohádky Sůl nad zlato. Taky chodila na bylinky do lesa a sama si je na zahrádce pěstovala. Zájem o bylinky jsem asi získala od ní. Nikdy nezapomenu na prázdniny, které jsem u ní trá-

Největším koníčkem je pro mě sport v jakékoliv podobě a v každém ročním období. Ráda jezdím na lyžích (běžky i sjezdovky), na kole, kolečkových bruslích, ráda si jdu zaplavat...

Dokážete nic nedělat a jen tak si zalenošit? Povede se vám to někdy?

Přiznám se, že moc ne, pokud považujete za lenošení to, že si sednete a vyhodíte si nohy nahoru. Když už se to náhodou podaří, jsem jak na jehlách

a holky se vsázejí, jak dlouho vydržím, než zase s něčím půjdu, něco vymyslím ☺.

Ovládáte nějaké ruční práce?

Ráda pletu, bývaly doby, kdy jsem si, jak se říká, děti opletla. Pletla jsem svetry, dupačky, čepičky i rukavice. Teď už jsou v kurzu snad jenom teplé ponožky, těch není nikdy dost. Šila jsem, teď už jen zašívám a přešívám.

Jezdíte autem – tedy jako řidič? Pokud ano, jak se za volantem cítíte?

Ano, jsem řidička. Okolnosti mě před pár lety donutily. Nikdy jsem po řízení netoužila a ani si řidičák dělat nechtěla. Dnes, když si na to vzpomenu, musím se smát. Neumím si život bez řízení představit hlavně kvůli tomu, že už nejsem na nikom závislá, nemusím čekat, jestli mě někdo tam či onam odveze. Sednu a jedu sama.

Řídím ráda a možná právě proto, že jsem byla donucena jezdit všude a sama, nemám strach se pustit i do větších měst. Cesty po závodech se starší dcerou mě dostatečně vyškolily.

Na své okolí působíte dojmem klidného člověka. Dokáže vás něco rozčílit?

To je jenom zdání, ve skutečnosti jsem pěkný cholerik. Zptejte se mých dětí. A co mě

ani mně. Přiznám se, že ji k životu nepotřebuji, doma říkají, že kdyby to záleželo na mně, nebudeme mít ani televizi ☺. Pokud jsem donucena, myslím, že ji zvládám. Počítač používám. Na internetu si taky najdu, co potřebuji. Na facebook jsem se přihlásila kvůli holkám, pro kontrolu a hlavně kvůli komunikaci s tou starší, která studuje v Brně.

Dokonce jsem se naučila používat i spoustu funkcí na mobilním telefonu, když už tam jsou. Jenom navigace není můj kamarád, mapa je mapa, radši si cestu předem nastuduji, zapamatuji hlavní body a pak jedu.

I když televizi k životu moc nepotřebujete, občas si k ní asi sednete. Máte nějaký oblíbený televizní pořad nebo seriál? Na co se ráda díváte?

Vyloženě oblíbený ne, ale ráda se podívám na pěkný film. Čemu ale nikdy neodolám, jsou naše české hrané pohádky a staré černobílé filmy pro pamětníky.

Jaká se vám líbí hudba – máte oblíbeného zpěváka nebo skupinu?

Nemám vyhraněný styl, ráda si poslechnu cokoliv, když mě to něčím upoutá. Může to být vážná hudba, rock, folk nebo třeba i lidovka.

Kterou knihu jste četla naposledy? A máte nějakou oblíbenou, ke které se čas od času vracíte?

Naposledy jsem četla Polární září, teď mám rozečtených několik knížek – Modrá sféra

dokáže rozčílit úplně na maximum? Srážka s lidskou hloupostí.

Co považujete ve svém životě za největší úspěch?

To, že mám svoji rodinu a že se mi snad daří ze svých dětí vychovat slušné lidi.

Jak jste na tom s moderní technikou? Je to váš kamarád, nebo protivník?

Doba je taková, doba si to žádá, a tak se technika nevyhnula

od J. Dealera a Tajemství tem-
plářů od L. Picknettové a C.
Prince.

**Který film jste viděla nejvícekrát
v životě? Čím vás tak okouzli?**

Samozřejmě Tři oříšky pro
Popelku a další pohádky, které
běží o vánočních svátcích.
Z filmů asi Zelená míle a Měs-
to andělů. Mám ráda, když mě
film nutí se zamyslet, má hlub-
ší význam. Pokaždé v nich
objevím něco nového.

**Máte nějakého oblíbeného her-
ce nebo herečku?**

Z cizích asi Nicolas Cage,
Tom Hanks, Vin Diesel, Julia
Roberts, z našich Karel Roden,
Rudolf Hrušínský, Iva Janžu-
rová a další.

**Sledujete módní trendy? Řídíte
se jimi?**

Moc je nesleduji a ani se jimi
neřídím, nemám ráda unifor-

mitu. Tvrdím, že ne vždy to, co
je moderní, musí být zákonitě
slušivé. Mám ráda oblečení, ve
kterém se cítím dobře, a nemu-
sí to být zrovna módní výstře-
lek. I když dcery mě dnes
a denně školí, co se nosí a co je
úplně out. Občas se hrozím,
v čem jdou, ale prý je to jejich
styl a nosí se to ☺.

**Máte z něčeho strach? Bouřka,
blesky, ufoňi, Mikuláš...**

Není to přímo strach nebo fo-
bie, ale nemusím takovou tu
havěť, jako jsou červi, švábi a
jim podobní.

**Prožila jste někdy nějaký adre-
nalinový zážitek?**

Pro mě je adrenalin i jízda na
horské dráze, proto považuji za
vrcholný výkon, když jsem
absolvovala na pouti jízdu na
centrifuze.

**I vám stejně jako vašim před-
chůdcům půjčím na chvíli
kouzelnou hůlku. Jakou změnu
máme očekávat, až nám ji vrátí-
te?**

Pro vás by se asi nic nezmění-
lo, ale pro mě spousta věcí.
Vrátila bych sem do součas-
nosti svoji babičku. Byla to
úžasná žena a moc pro mě
znamenal a moc mi chybí.
Vždycky se těšila na pravnou-
čata a žádného se nedožila.
Zemřela, když jsem ani já sa-
ma netušila, že jsem těhotná
s tou starší. Někdo musel ode-
jít, aby mohl někdo nový přijít.
Strašně moc bych si přála, aby
viděla, jakou mám rodinu, ši-
kovné děti, a naopak, aby děti
zažily to, co jim vyprávíme...

*Rozhovor připravil
Zdeněk Havlík*

NĚKOHO CHCI NÁSLEDOVAT *Michaela Heralová, 7.B*

**Někoho chci následovat a někoho musím poslouchat - právě
takové bylo téma dalšího setkání naší třídy s CéPéčkem,
které jsme uskutečnili koncem přezna. Celým setkáním
prolínaly dva pojmy – následovat a poslouchat...**

Shodli jsme se na tom, že
následovat chceme někoho,
kdo je naším vzorem, idolem.
Pro někoho jsou to rodiče, jiný
se vzhlíží třeba v trenérovi,
významném sportovci nebo
známém hudebníhovi. To je
u každého jiné.

Ale koho máme poslouchat?
Poslouchat někoho se totiž
nelíbí nikomu, ale jen těžko se
tomu vyhneme. V našem věku
by to měli být alespoň rodiče
a učitelé, na tom jsme se
shodli. Pak jsme měli napsat
pět věcí nebo situací, jak být
s dospělými zadobře, nebo jak

si je znepřátelit. Nápadů bylo
nespočet - když si člověk má
dospělé znepřátelit, stačí prý
vysklít okno nebo je třeba
ignorovat. Ale být s nimi
zadobře? Stačí k tomu
i maličkosti – třeba umýt
nádoby nebo nabídnout nějakou
pomoc...

ČINČILA A WANKELŮV MOTOR

Zdeněk Havlík

DO ČEŠTINY PATŘÍ

Na první pohled docela obyčejní osmáci... S učením to rozhodně moc nepřehánějí, snaží se školou tak nějak proplout, aby to nestálo moc námahy a aby to doma ještě „nějak prošlo“. Těžko hledat předmět, který by je fakt bavil, snad ještě přestávky nebo volné hodiny mají šanci většinu z nich zaujmout. Ale není třeba se děsit - přesně takhle vypadá ve čtrnácti letech naprostá většina osmáků zmítaných pubertou ve všech školách naší republiky a s velkou pravděpodobností i mimo ni. Člověk by si řekl - standard...

Ale omyl! V průběhu března se slohové vyučování v osmičce dostává k tématu s názvem výklad. Cílem výkladu jako slohového útvaru je podat poučení o určitém oboru nebo oblasti, které člověk dobře ovládá, zná je a rozumí jim natolik, že o nich může vykládat ostatním. A tak když jsme v 8.A a 8.B toto téma probrali, dostali všichni žáci za úkol připravit

si pro ostatní výklad z libovolné oblasti, která je jim blízká a o které budou schopni nejen souvisle pohovořit, ale také odpovědět na případné otázky svých „posluchačů“.

Kdo neviděl, neuvěří... Ani vy byste nevěřili, čeho jsou tihle „obyčejní osmáci“ schopní, co všechno znají, co s přehledem ovládají, jak dokážou spolužáky zaujmout a svého učitele

češtiny totálně ohromit. Při mnoha jejich vystoupeních jsem si říkal, že to není možné, že mi ty moje osmáky, co neustále zápasí s tvrdým a měkkým i, co si věčně pletou slovní druhy a větné členy, co dělají ve větě čárky všude jinde, jen ne tam, kam patří, snad někdo vyměnil... Byli opravdu skvělí!!!

Ale nebyl jsem překvapený jen já. Myslím, že mnozí ve třídě netušili, čím se jejich spolužáci ve volném čase zabývají, kolik vědomostí a zkušeností z různých

oborů mají... A tak všichni napjatě poslouchali Katku Brožovou při emotivním a naprosto suverénním představení popáleninového centra

v Brně - nevěřili byste, že tam ta holka nepracuje!!! Stejně tak všichni nevěřičně zírali na Vaška Krále, když objasňoval princip Wankelova motoru, na

Nadřu Kulřkovou, která na nřs rozbalila svřj breakdance, na znalosti Martina Křřže o řinřilřch a jejich chovu, na přehled Hynka Slřmy o rybařenř, na vesmřrně vyprřvenř Terky Klimentově... řřzně bylo vystoupenř Ivy Janř a Petra Svobody, kteří v nřm zřrořili svoji dlouholetou hasiřskou řinnost a nevřhali k dokreslenř svřho vřkladu dovlěct do řkoly i rozměrnou savici ř.

Dřky Bojdovi řotolovi toho dnes vřme o mnoho vřc o dak-

tyloskopii, Pavel Kubřk nřs protřhl obchodnřmi centry a jejich architekturou, s Martinem Koutnřkem jsme prořli historiř slavnř řeskřch motocyklř Jawa... A kdybyste viděli, co dokřže Aniřka Břlkovř vytvořit z vlasř! Obrovskřm zřřtkem byla parkurovř vystoupenř Jirky Glozigy, Pavla Harvřnka, Michala Sivřka, Leoře Edlmana a Pavla Horřka, při kterřch jsme skutečně obřas zapomřnali dřchat.

Nelze zde vyjmenovat vřechna tēmata a vřechny jejich autory, ale věřte mi - bylo to skvělřch nřkolik hodin, na kterě jsme se vřichni těřili s napětřm, co zase zajřmavěho uvidřme, co nověho se dozvřme, řim nřs kdo překvapř. A kdyby si nřkdo myslel, ře koně, psi, ryby, řinřily, osmřci degu, dinosaurř, ovce, paintball, airsoft, florbball nebo jřzda na řtyřkolce do hodin řeřtiny nepatrř, tak se plete. Patřř!

PRO 7.B FONTřNA

Valěrie Břrtovř, 7.B

EXKURZE DO PRAHY

NEZPřVALA

„Nemřm rřd vřtřvřnř,“ řekl by řmoula Bruřoun a takě věřřina z nřs, ale kdyř se jede na exkurzi do Prahy - a navřc mřsto řkoly ř, brzkě vřtřvřnř nevřdř. Naopak se vřichni těřř a nřkterř nemřřou ani dospat - nebo veřer usnout...

A tak jsme se v řterř 29. dubna 2014 před řestou hodinou rřno seřli na vlakověm nřdrařř v Nověm Měřtě a vyrazili do řdřaru, kde jsme přesedli na rychlřk a uhřněli směrem ku Praze. Skoro třřhodinovou cestu jsme si zpřřjemnřli povřdřnřm, vyprřvenřm vtipř, ochutnřvřnřm dobrot - zkrřtka legrace na celř vagřn, ař jsme se nřkomu zdřli břt divnř a nřkdo se naopak smřl s nřmi.

Z hlavnřho nřdrařř v Praze jsme dřl pokračovali metrem a pak uř jsme po svřch řlapali po Starřch zřmeckřch schodech k Prařskěmu hradu, kde nřs řekala prohlřdka Zlatě uličky, baziliky sv. Jřřř, Vladislavskěho sřlu a Chřramu sv.

Vřta. Zde se dva řřastnřci nařř vřpravy zapletli do skupinky cizincř, ale přes mobilnř telefon se brzy zase vypletli a přřdali se zpět k třřdnř skupině ř. Nřsledovala vřechna nřdvořř Hradu, Křřlovskř zahrada, kde

j jsme poobědvřli, a skonřili jsme u Letohřřdku křřlovnř Anny a Zpřvřjřcř fontřny, kterou vřřak věřřina řřkř zpřvat neslyřela. Pak jsme se prochřzkou přes Letnou vydali do Nřrodnřho technickěho muzea,

kde jsme mohli obdivovat vývoj všech dopravních prostředků - od kol, motorek, aut a letadel až po lokomotivy. Mohli jsem si také vyzkoušet, jak a co probíhá na letišti, seznámit se s vývojem tisku a nahlédnout do vesmíru.

Ale čas rychle utíkal a chtěli jsme ještě stihnout návštěvu obchodního centra Palladium. Tam jsme dostali rozchod a s radostí se rozutekli do všech jeho koutů. Každý si vybral nějaký svůj obchod, ale většina z nás skončila v KFC nebo

McDonaldu. Když jsme si naplnili břicha hranolky a zmrzlinou ☺, sešli jsme se na smluveném místě a vyrazili na zpátky nádraží. V Novém Městě na nás čekali rodiče a ti byli první, kterým jsme se se svými zážitky z exkurze pochlubili.

OPĚT VYHRÁLO

Radka Křížová, 9.C

POSLEDNÍ EXKURZE 9.C PALLADIUM

Ve středu 10. května 2014 se naše třída ráno sešla na vlakovém nádraží v Novém Městě na Moravě z jednoho jediného důvodu - čekala nás exkurze do Prahy.

Nadšení vidinou tříhodinové cesty jsme nastoupili do vlaku a vyrazili. Cestu trávil každý po svém, a tak všem rychle utekla. Když jsme vystoupili, trochu nemilé překvapení nám přichystalo počasí v podobě vydatného deště, ale i tak jsme vyrazili vstříc prvnímu cíli - památníku na Vítkově.

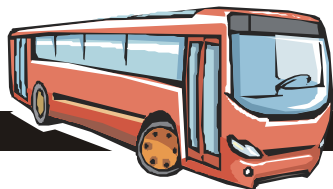
Hned na začátku jsme byli rozděleni do několika skupin podle let naší historie - od roku 1918 až po rok 1989. Nejdřív

každá skupinka napsala, co důležitého se v daném roce stalo. Pak jsme dostali pracovní listy a vydali se hledat správné odpovědi, které jsme si nakonec společně přečetli a zkontrolovali. Druhou částí návštěvy památníku bylo mauzoleum prezidenta Klementa Gottwalda. Nejdříve jsme si prohlédli horní část, kde byl Gottwald vystavován ve skleněné rakvi, a potom jsme sestoupili do podzemní části, kde

bylo tělo Gottwalda ošetřováno.

Na závěr jsme si pořídili na Vítkově společnou fotku a přesunuli jsme se do Armádního muzea Žižkov. Zde jsme si prohlédli výstavu o 1. světové válce, o první republice a o 2. světové válce, ke které jsme opět dostali i pracovní list. Ač byla výstava zajímavá, valná většina z nás byla už duchem o jeden bod programu dál. A tak jsme se po absolvování všech expozic přesunuli do nákupního centra Palladium. Zde jsme dostali rozchod a rozptýlili se nákupním centrem. Někdo zamířil rovnou do KFC, jiní nakupovali suvenýry, zkrátka každý si našel něco. Po hodině a půl jsme se opět sešli a nastoupili na metro.

Když jsme pak o něco později usedli do vlaku, na tvářích všech byla vidět únava, ale i spokojenost...

Josef Novotný, 9.A

JAK PŘEŽÍT HROMADNOU DOPRAVU

Každý z nás už nějakým typem hromadné dopravy cestoval. Pro někoho je to noční můra, zatímco jinému jedinci je to celkem jedno, nebo si dokonce tento typ dopravy zamiluje. Ať tak či onak, setkáváme se v autobuse, ve vlaku a v dalších podobných vozidlech s více či méně příjemnými okolnostmi...

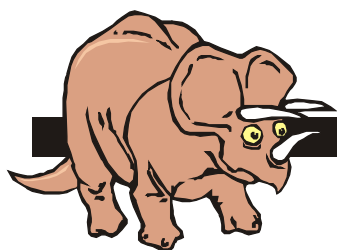
Já osobně takto cestuji docela rád a problém s tím v žádném případě nemám, i když mám za sebou několik zkušeností, díky kterým jsem se přesvědčil, že cesta např. autobusem nemusí být procházka růžovým sadem. Většina z nás už někdy jela plným autobusem, který skoro praskal ve švech. To je pak obava, aby člověku nezačal zvonit mobil! Ono sice přimnout hovor nemusí být zase až takový problém, ale najít si kousíček toho soukromí a slyšet se s člověkem na druhé straně, to není úplně lehké. A mimochodem - ani vašim spolucestujícím nemusí být zrovna příjemné, že právě vy si tam s někým hlasitě voláte. Jejich radost z cesty tímhle přecpaným autobusem může poté značně klesnout, pokud už tedy v tu chvíli není jaksí na bodu mrazu.

U autobusů bych se ještě na chvíli zdržel a nebude se to týkat přímo cestujících, ale řidičů. Nepříjemní řidiči jsou zlé mým i všech ostatních. Pokud je třeba určitá zastávka, kde z nějakého pro mě naprosto neznámého důvodu některý řidič nerad zastavuje, tak takový řidič vám může při kupování jízdenky říci, že tam nestaví. Na takovéto situace je však třeba být řádně připraven. A to nejlépe tím způsobem, že se před cestou podíváme do jízdního řádu a ujistíme se, že daný autobus zastávkou pouze neprojíždí, ale že v ní i zastavuje.

Dalších způsobů, jakými se může nepříjemný řidič projevat, je mnoho, takže namátkou třeba: nerad bere velké bankovky, i když má na vrácení, nebo naopak nechce brát drobné, nepřiměřeně sprostě se chová k dětem či starším lidem a mnoho a mnoho dalšího. Potěšitelné ale je, že takových řidičů stále ubývá.

Je jasné, že zde není popsáno naprosto vše, co nás v hromadné dopravě potkává a potkat může, ale především je třeba dbát na to, abychom se my sami chovali slušně a ukázněně. Čili když nastoupí starší člověk nebo těhotná žena, tak vždy uvolníme místo, v žádném případě se na sedačce nebudeme roztahovat, ale budeme zabírat pouze pro nás nezbytně nutné místo a především nebudeme cestovat načerno, jelikož je to za prvé neslušné a za druhé stále existují revizoři. A proč to všechno? Protože pokud jsme v určité skupině lidí, tak nikdy nejde jenom o nás...

Tak šťastnou cestu.

3. ČÁST

Mgr. Petr Smékal

TAJEMNÁ

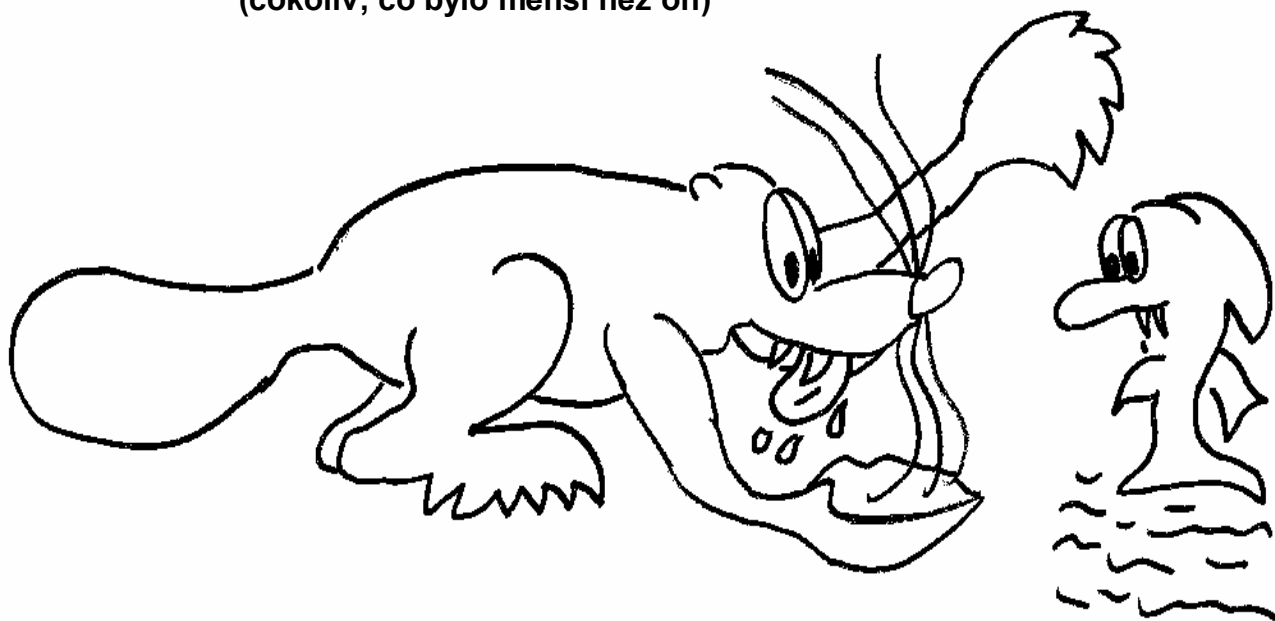
PREHISTORIE

SEZNAMTE SE S PRAVĚKÝMI ŽIVOČICHY, O KTERÝCH VĚDA MLČÍ

Další díl o zvířatech naší prehistorie je tu. Nechceme se chlubit, ale druhé popisované zvíře jsme objevili my. Při vykopávkách na školní zahradě se našly zbytky naprosto jedinečného savce. Jakého? Čtěte dál a vše se dozvíte...

Chlupatokrt lopatovitý (Krtkusus lopatonosus)

- Délka 1,5-2 m
- Váha 15-40 kg
- Potrava hmyz, drobní savci, žížaly, ryby, mlži a plži (cokoliv, co bylo menší než on)

Jedná se o vzdáleného příbuzného našeho krtka, je to málo známý představitel hmyzožravců. Byl to tvor, který svou stavbou těla pořádně zamotal hlavu všem paleontologům na celém světě. Další překvapení přišlo, když bylo objeveno jeho dokonale mumifikované tělo v jeskyni Lopata na území dnešní Ukrajiny.

Vypadal jako přerostlý krtk s ocasem bobra a lopatkami místo končetin. Dlouhý a plochý ocas zřejmě používal pro zametání hlíny v noře, kterou si vyhrabal. Na nose měl dlouhé vousy. Tak dlouhé neměl žádný živočich. Jak víme, že měl dlouhé vousy? Právě podle nalezené mumie z Ukrajiny.

Vousky používal pro přesné zaměření kořisti a pro změření nory v zemi. Prostě dal hlavu do nory a díky vouskům zjistil, zda se tam zbytek těla vejde či nikoliv. Občas se ale i mistr tesař utne a právě ona slavná mumie je toho důkazem. Jeden chlupatokrt si zřejmě špatně změřil průměr nory a uvízl v ní. Díky tomu ale máme per-

fektně dochované zbytky tohoto tvora.

Velké lopaty na rukách zřejmě používal nejen pro hrabání, ale i pro lapání kořisti. Dokonce

pomocí nich lovil i ryby - našly se v jeho zkameněném žaludku. Na ruku měl prostě takový univerzální nástroj – lopatky, podběrák i omračující

kyj na větší kořist. Pomocí nich zřejmě mohl i plavat kraula...

Vakoveverka poštuchovaná křenová (*Glaucmys poletuchus lineatus*)

- **Délka** 1-1,5 m
- **Váha** 2-3,5 kg
- **Potrava** hmyz, drobní savci, ptáci

Největší létavá veverka všech dob byla nalezena při vykopávání křenu na naší školní zahradě. Podle toho jsme zvolili její poddruh – křenová. Šťastného nálezce bohužel neznáme, protože se při objevení veverky strhla nechutná bitva o čest být jejím objevitelem. Na druhé straně dívčí část objevitelů utekla s hlasitým ječením, protože si dívky myslely, že byla nalezena lebka člověka.

Tato vakoveverka měla na břiše vak, ve kterém přenášela mláďata podobně jako vačnatci v Austrálii. Uměla klouzavým letem létat ze stromu na strom stejně jako dnešní veverky poletuchy, jen měřila až 1,5 metru. Díky své velikosti a ostrým drápkům lovila i větší savce a ptáky v letu. Když vám na hlavu ze stromu spadne taková tříkilová veverka...

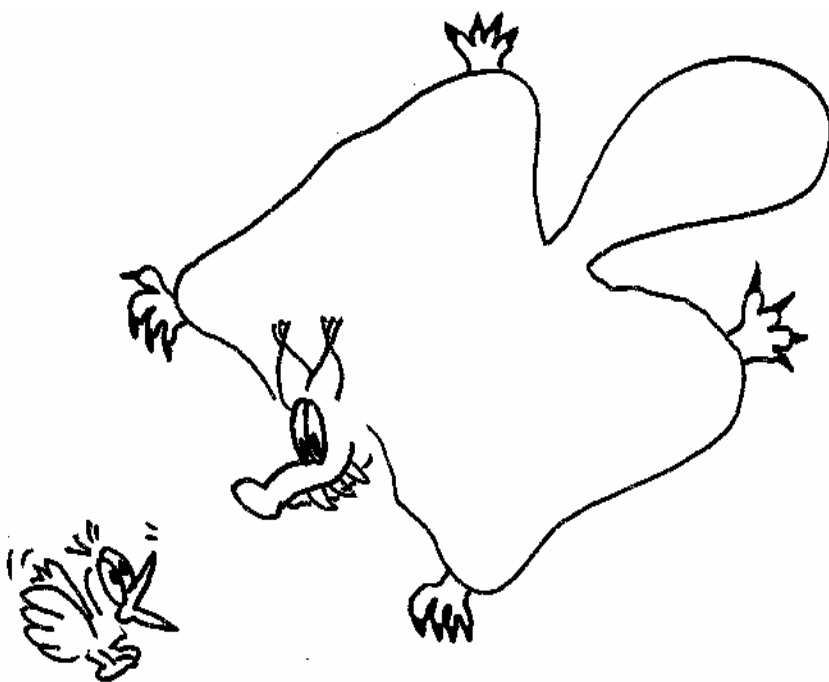
Když skočila tato veverka ze srázu, mohla díky své „plachtě“ mezi končetinami a tělem létat ve velkých kruzích dlouhou dobu jako dnešní větroně. Při přistávání musela dát dobrý pozor, aby se její

plachta neprotrhla o ostré větve. Když ale chtěla letět znovu, nezbývalo jí nic jiného, než hezky po svých vylézt do kopce nebo na vysoký strom a hurá dolů...

Byl to největší létavý hlodavec všech dob. Vlastně ve vykopávkách na školním pozemku se našla ještě jedna větší lebka podobné veverky, ale nebyla dosud vědecky popsána. Je totiž dost deformovaná, proto-

že zmíněná létavá veverka zřejmě nevybrala zatáčku a narazila čelně do stromu či skály.

O vědeckém zařazení a popisu vás budeme průběžně informovat. Budeme muset ale kopat tajně, protože paní učitelky Librová a Janíčková nerady vidí, když se vrtáme na krásně upraveném pozemku. Tak pššššt, neříkejte jim to...

DEN ZEMĚ 2014

Země, kolébka života, nepatrná modrá planeta připomínající zrnko písku ztracené v temnotách nedozírného vesmíru...

Jednu takovou vykouzlili v průběhu své pětihodinové práce žáci naší školy v rámci Dne Země s podporou Kraje Vysočina.

Přes dvě stovky párů dětských rukou, k nimž se připojila i řada kolemjdoucích dobrovolníků, vytvořily nádhernou mozaiku naší planety z více než 5 000 PET lahví, kte-

řích v končeném součtu bylo více než 5 000. Doprovodný program v režii členů školního Ekotýmu měl pro všechny zájemce připravená semínka jehličnatých i listnatých stromů či léčivých bylinek, která si mohli sami zasít a odnést domů.

Samozřejmostí byl také informační panel, kde se každý

dozvěděl vše potřebné o té „svě“ budoucí rostlince. Celou akci završila odpolední ekologická olympiáda složená ze tří částí – z testu, poznávání chráněných druhů rostlin a živočichů a z praktického úkolu – tvorby obrazu z odpadových materiálů.

Mgr. Pavlína Poláčková

EKOLOGICKÁ OLYMPIÁDA

Ke Dni Země se na naší škole mohou žáci druhého stupně tradičně zúčastnit ekologické olympiády. I letos mohli změřit své znalosti a dovednosti. Sešlo se jich více jak čtyřicet a jejich úkolem bylo zodpovědět správně testové otázky, poznat chráněné rostliny a živočichy a v praktické části z odpadového materiálu vyrobit co nejoriginálnější nástěnný obraz.

V testové části si žáci lámali hlavy např. nad otázkou, co jsou imise a emise, co způsobují kyselé deště, kolik odbaví ročně cestujících největší letiště v Evropě nebo třeba co se skrývá pod názvem NATURA 2000.

A jak soutěžící dopadli? 1. místo v teoretické části ob-

sadila sourozenecká dvojice Nikola a Valerie Slámovy. Na druhém místě se umístila Pavlína Tománková a Pavla Pejchalová a třetí místo obsadili Pavel Svoboda s Honzou Poulem.

V praktické části si první místo zasloužil výtvar Filipa Kulíška a Ondry Svobody.

Výtvorů v podobě nádherných obrazů se sešla spousta. Většina z nich bude vystavena na chodbách naší školy.

Všem soutěžícím patří dík a uznání.

Mgr. Martina Janíčková

AŽ ŽIJÍ ODPADKY

„Halóóó, tady jsme!“ Mávám na skupinku lidí dole pod mostem. Následuje vřelé přivítání a pak vzhůru na odpadky. Právě totiž začíná další akce našeho Ekotýmu, která se uskutečnila v pátek 7. března 2014 a byla zaměřena na úklid lesa Ochoza.

Prošli jsme alejí a jako první zastávku jsme si vybrali nově zbudované lavičky na rozcestí ke Ski. Odložili jsme si a rozdělili se do dvou skupin. Čeká nás první sada úkolů a her.

Hned na začátku na nás paní učitelka Janíčková vytáhla obálky skrývající názvy rostlin a jejich obrázky. Já osobně jsem na to zírала jako puk, ale díky schopnému týmu jsme to dali dohromady. Pak následovaly úkoly, například předved' kulturistu nebo zavolej mámě a slib jí, že budeš celý víkend uklízet ☺.

Pohráli jsme si, zasmáli se a vyrazili dál. Smích nás ale neopouštěl ani po cestě. Holky v zadu začaly zpívat na celou Ochozu a my ostatní si jenom tleskali na čelo a smáli se z plných plic.

Netrvalo dlouho a došli jsme ke krmelci. Vysypali jsme

veškeré pamlsky pro zvířata, rozdali si odpadkové pytle a vyrazili nazpátek.

Když jsme došli na rozcestí u koupaliště, byl čas na další hru. Tentokrát jsme si stoupli do kruhu a chytli se za ruce. Pája nás obešla a rozdala lístečky s jarními pojmy. Druhá Pája se nasoukala do smyčky z provazu a začala vysvětlovat princip.

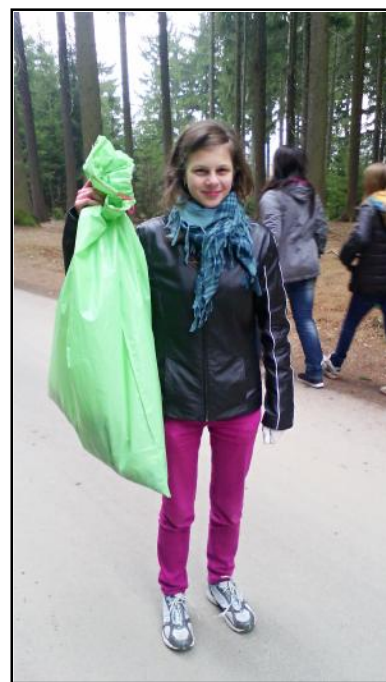
Museli jsme nějak popsat ten pojem, co jsme dostali na lístečku, a přitom se provlíknout tou smyčkou. Řeknu vám, že než jsme přišli na

systém, tak nám to nějakou tu chvilku trvalo ☺.

Jak prohlásila paní učitelka Janíčková: „S některými je radost sbírat!“ Každou chvilku se ozývalo: „Hele, kapesník, petka a sáček...“ Někteří si dávali závody, kdo tu danou věc dřív uloví ☺. Byla to vážně zábava! Nakonec nás čekalo ještě jedno kolo her. Předávali jsme si krabíčku od sirek pomocí nosu. Těch „výtlemů“, co jsme chytali ☺!

Potom se sečetly body týmů a následovala chvilka napětí... Ano, náš tým vyhrál! Ale myslím si, že jsme vlastně vítězové všichni. Náramně jsme si to užili a těšíme se na další akci.

Karolína Švárová, 9.C

ČISTÁ VYSOČINA

Jako minulý rok i letos se Ekotým naší školy zapojil do akce Čistá Vysočina, která byla vyhlášena Krajem Vysočina. Jejím cílem je čistá příroda v okolí pozemních komunikací. 7. dubna 2014 se naše skupinka zaměřila na úsek od Vlachovic po Nové Město na Moravě.

„Jednou Vlachovice prosím!“ zaznělo v pondělí 7. května 2014 na autobusovém nádraží. Tak všichni posedat a vyráží se. Cesta nahoru nebyla dlouhá, projeli jsme okolo čtyř kupek hnoje a byli jsme na místě.

Vylezli jsme z autobusu, rozdali si reflexní vesty a musím říct, že některým šly vážně k očím ☺. Rozdělili jsme se na dvě skupinky - jedna šla na pravé straně silnice a ta druhá po levé - a vyfasovali jsme odpadkové pytle. Natáhli jsme rukavice a šli čistit naši krásnou Vysočinu.

Ještěže je to z Vlachovic do Nového Města z kopečka! Nasadili jsme procházkové tempo a koukali po okolí. Už když jsme stáli nahoře na zastávce, tak kolem nás projel velkej traktor s ještě větším vozem. A v tom voze vezl hnůj. „Hmm, vůně domova,“ ozvalo se v davu ☺.

A právě tento traktor nás za celou tu cestu míjel minimálně čtyřikrát. Říkala jsem si, odkud to pořád vozí a čím to ty krávy krmí, že toho mají tolik ☺.

Občas to bylo tak drastické, že někteří jedinci přes usazené oči přehlíželi odpadky. Naštěstí jsme tak sehraný

tým, že to ti odolnější posbírali.

Pytle se nám podařilo docela úspěšně naplnit. Nebylo toho tolik jako loni a to je jedinečně dobře!

Karolína Švárová, 9.C

NÁVŠTĚVA ČISTÍRNY ODPADNÍCH VOD

Žáci 7. a 8. ročníku navštívili ve dnech 22. a 23. dubna čistírnu odpadních vod v Novém Městě na Moravě.

Na úvod se dozvěděli technické parametry kanalizační sítě i samotné čistírny, informace o její rekonstrukci a napojených obcích. Prošli jednotlivými úseky čistírny, kde nejprve probíhá mechanické

čištění, následuje biologické čištění především za pomoci bakterií a čištění chemické. Prohlédli si odpadní kaly, které jsou využívány zemědělci pro zúrodnění půdy, a v samotném závěru měli

možnost porovnat čistotu vody, která je ve finále vypouštěna zpět do říčky Bobůvky.

Mgr. Martina Janíčková

OKÉNKO DO PŘÍRODY

Otvíráme novou rubriku našeho Ekofandy, ve které se budeme věnovat ohroženým nebo zajímavým druhům živočichů. Tentokrát začneme u savců. Kdo by neznal kočku domácí? Bezva mazlík, lovec myši. Často se objevuje v kreslených pohádkách nebo komiksech - třeba kocour Vavřinec, Mikeš, Garfield... Ale víte něco o předcích kočky domácí?

Kočka divoká

Věk: 12-14 let, výjimečně 20 let

Hmotnost: 1,2 až 11 kg

Délka: 47 až 80 cm

Barva: šedohnědá až šedožlutá s výrazným pruhováním na hřbetě, ocasu a nohách

Potrava: malí hlodavci, ptáci do velikosti slepice, drobní obratlovci, jako je veverka nebo zajíc

Rozšíření: na Slovensku (pár set jedinců), v České republice se vyskytuje vzácně. Jde o jedince, kteří k nám přišli z Německa (Šumava), Rakouska (Podyjí) či ze Slovenska (Beskydy).

Další info: Divoké kočky žily v Evropě už před dvěma miliony lety a až do 15. století byly hojné. I když je kočka divoká obecně považována za předka kočky domácí, je ve vztahu k lidem ostražitá. Na první pohled se podobá kočce domácí, ale je mohutnější, těžší a silnější. Má výborný zrak a sluch, vidí velmi dobře i za šera. Její typické prostředí jsou listnaté a smíšené lesy v oblasti vrchovin.

Podle www.wikipedia.cz připravila Lucie Hlaváčová, 6. C

- Kukačka, která je běžně vnímána jako parazit, jenž odkládá potomstvo do cizích hnízd, může být i prospěšná. Kukačka chocholátá, která žije ve Španělsku, dokáže svými nevonícími výměšky ochránit hnízdo před dravci...

- Včely čalounice dvou kanadských druhů žijící ve městech si při stavbě hnízd vypomáhají mnohem dostupnějším materiálem, než je pryskyřice stromů. Začaly do svých staveb komponovat malé kousky plastů. Tyto včely cíleně sbírají mikroplasty podobným způsobem, jako když běžně „odstřihují“ listy rostlin. Malé plastové šupinky pak rozžvýkají a vzniklou gumovou kaši využívají jako novátorský stavební materiál. Larvy těchto samotářských včel překvapivě v novém materiálu prosperují na výtečnou. Tento plastový materiál nepřitahuje běžnou sortu parazitů, a dokonce je prý odpuzuje. Včely tak zareagovaly na přítomnost převahy plastových materiálů v životním prostředí, což ale není dobrá vizitka pro člověka, který přírodu těmito materiály zamořil.

Podle www.priroda.cz
připravily Ekodrbny

MONITORING TŮNÍ

V pondělí 5. května 2014 jsme se s Ekotýmem a paní Doležalovou z CHKO Žďárské vrchy vydali na monitoring tůní, které jsme obnovovali v říjnu minulého roku u novoměstského koupaliště.

Na jaře se tůně pyšnily několika obrovskými snůškami vajíček skokana hnědého, z kterých se vylíhla spousta pulců. A my byli hrdí, že naše práce „nesla ovoce“.

Nyní jsme prolovili obě dvě tůně, ale našli jsme pouze pár pulců. Téměř celou populaci nám pravděpodobně odlovila užovka obojková, které se u tůní zalíbilo.

Poté nám paní Doležalová ukázala, jak rozeznáme pulce ropuchy, skokana nebo rosničky. Také jsme měli možnost podívat se, jak vypadají zuby takového pulce. Mimochodem, věděli jste, že mají pulci zuby? Dále jsme změřili průhlednost, výšku hladiny vody, teplotu a kyselost, obsah kyslíku, který je obsažen ve vodě, a ostatní fyzikální vlastnosti, které jsou k monitorování potřeba.

Do příštího monitoringu doufáme, že živočichů v tůních trochu přibude a tůně budou plné života.

Kristýna Benešová, 7.B

TESTÍK

1. Co znamená obnovitelný zdroj energie?

- a) Zdroj energie, jehož rychlost spotřeby je vyšší než rychlost přirozené obnovy
- b) Zdroj energie, jehož využívání můžeme přerušit a po určitém časovém období opět obnovit
- c) Zdroj energie, jehož rychlost spotřeby je nižší nebo rovna rychlosti jeho přirozené obnovy
- d) Zdroj energie, který využíváme k obnovování přírodní rovnováhy

2. Které z chráněných území je zařazeno do geoparků UNESCO?

- a) Litovelské Pomoraví
- b) Český ráj
- c) Moravský kras
- d) Broumovsko

3. Kolik procent vody na Zemi tvoří sladká voda v kapalném stavu?

- a) 65 %
- b) 32 %
- c) 45 %
- d) 1 %

4. Která země EU využívá nejvíc obnovitelné energie?

- a) Česká republika
- b) Švédsko
- c) Dánsko
- d) Rakousko

5. Co to je anticyklóna?

- a) Tlaková níže
- b) Místo, kde dochází k proměně směrů proudů vzduchu
- c) Tlaková výše
- d) Místo, kde se prudce změní tlak vzduchu vlivem zemského reliéfu

Pavla Pejchalová, 9.A

ŘEŠENÍ: 1C, 2B, 3D, 4D, 5C

ROZHODOVAT SE O ŽIVOTĚ V PATNÁCTI?

Marie Novotná, 9.C

**Žáci devátých tříd mají za sebou přijímací zkoušky na střední školy. Ty byly ale jen vyvrcho-
lením procesu, kdy se každý z nich musel rozhodnout, co chce vlastně v životě dělat, jakou
školu si vybrat, kam se k dalšímu studiu přihlásit. Nebylo to rozhodování jednoduché,
a proto bych se nad tímto problémem ráda zamyslela...**

Takže čím bych začala? No, asi tím, jaké to bylo dřív a jaké to je dnes. Tak třeba pro mě je nepříjemné a příšerné rozhodovat se o životě, povolání a o tom, co mě bude jednou živit, už v patnácti letech. Jasně, čeká to každého, každý si tím prošel a ještě procházet bude, ale není to nic příjemného.

V dřívější době to bylo mnohem jednodušší než teď. Ano, taky se rozhodovali ve stejném věku, ale měli úplně jiné možnosti. Vybrali si školu, kam chtějí jít, a měli 95% nebo skoro 100% jistotu, že po jejím dokončení mohou nastoupit do práce. V té době jste šli napří-

klad na zedníka nebo na lékaře, a pokud jste úspěšně dostudovali nebo získali výuční list, mohli jste hned nastoupit do práce. Doba byla v tomto mnohem lepší.

O lidi a pracovníky se prali, už když byli na škole a neměli ji ani dokončenou. A proč? Pro-

tože ta práce byla, byly firmy, podniky a hlavně peníze, což o dnešní době nelze s takovou jistotou říct. Dnes je to tak, že kdo vystuduje, ve většině případů nedělá to, co ho baví, nebo to, co vystudoval a co si v 15-ti letech vysnil jako své budoucí povolání, ale dělá práci, kterou se mu podaří sehnat. My, kteří se nyní rozhodujeme, si naivně myslíme, doufáme a sníme o tom, jaké to bude, až vystudujeme a budeme mít práci ve svém oboru, která nás bude bavit a živit. No, dá se popřát snad jen hodně štěstí... Tím ale nechci říkat, že to je pravidlo. Vůbec ne. To, jestli

najdete tu správnou práci, je v dnešní době i o štěstí, co si budeme povídat.

Dále bych chtěla zmínit právě střední školy a další uplatnění. V předchozích letech bylo jakýmsi nepsaným pravidlem, že čím nižší stupeň vzdělání, tím hůře jste se uplatňovali při hledání zaměstnání. Teď? Teď to zdaleka není pravda a podle všech příkladů tomu je naopak. A co je tou příčinou? Ano, tipujete správně, jsou to peníze. Kolem peněz se, mám pocit, točí všechno. Bohužel.

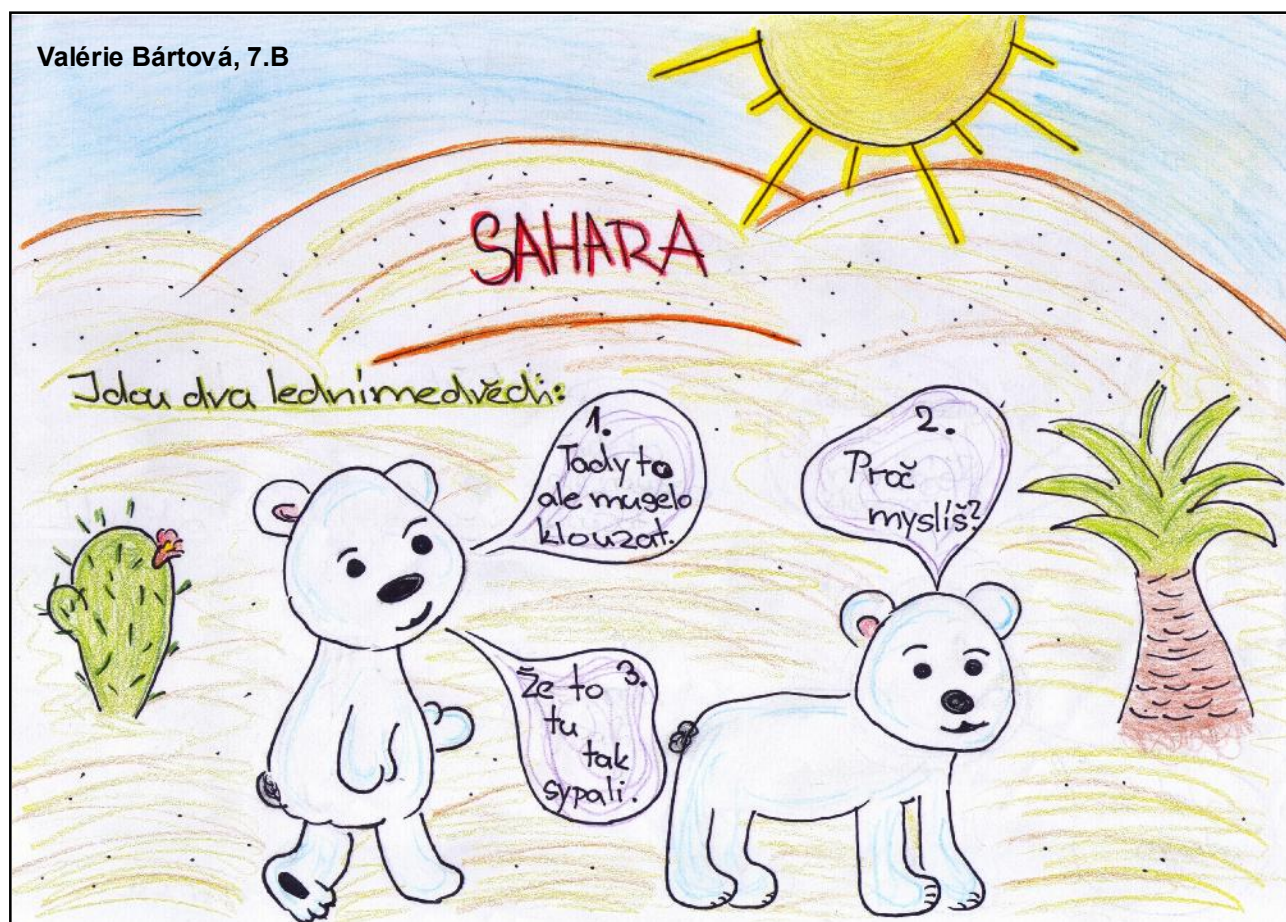
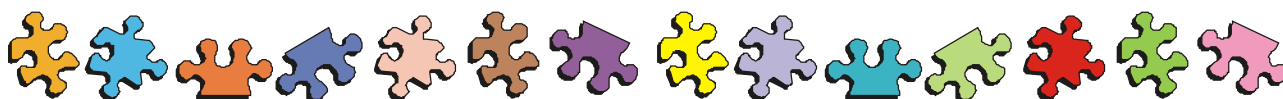
Například studentka s titulem hledá uplatnění a v zaměstnání

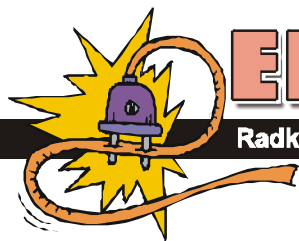
jí řeknou, že stejnou práci jako ona jim odvede člověk s obyčejným výučním listem a za menší peníze - protože samozřejmě čím vyšší vzdělání, tím mu náleží i vyšší plat. A potom to dopadá tak, že někteří se dřou s vysokou školou a následně jenom čekají na pracáku. Ale tak je tomu teď, kdo ví, jak to bude za pár let, až my budeme mít vystudováno a budeme hledat práci.

Trochu to zní, jako bych odsuzovala ty, co mají jen výuční list. To ale není o výučním listu. Všechny profese jsou potřeba a jsou období, kdy některých profesí je málo

a některých naopak moc. Pak už je to jenom o štěstí ocitnout se v době, kdy je poptávka po vašem povolání. V současné době jsou ceněny spíše obory praktické, jako jsou zedníci, instalatéři, truhláři apod.

Co říct závěrem? No, řekla bych asi jen to, že nás toho čeká ještě hodně a kdo ví, jak to bude vypadat za pár let. A ať jste popelářem nebo právníkem, nic se nemění na tom, že vaše povolání je potřeba. Kdykoliv a kdekoliv. Teď už je jen na vás, co za povolání a práci si vyberete...

ELEKTROTECHNICKÁ OLYMPIÁDA

Radka Křížová, 9.C

Všechno to začalo už loni na podzim, kdy se paní učitelka Oravcová zmínila o jakési elektro-technické olympiádě. Vzhledem k tomu, že se hlásím na střední průmyslovou školu v oboru elektrotechnika, tak jsem se rozhodla to zkusit.

První částí soutěže byl test, který se skládal z deseti otázek týkajících se fyziky a elektrotechniky. Po vyplnění testu bylo na řadě vypracování pre-

zentace. Zadání bylo jednoduché - zvolit si téma z oblasti elektrotechniky a formou prezentace jej zpracovat. Já jsem si nakonec jako téma vybrala

kontaktní čočky. Po odeslání prezentace nezbývalo než čekat. Na základě vypracovaného testu a odeslané prezentace mělo být vybráno 10 finalistů. Jaké pak bylo překvapení, když jsem o jarních prázdninách otevřela e-mail a našla v něm pozvání k obhajobě prezentace. No a tak jsme se s paní učitelkou Oravcovou vydali v pátek 21. března 2014 na ČVUT do Prahy.

Sešli jsme se v 6 hodin na vlakovém nádraží a vyrazily směr Praha. Když jsme pak po únavné tříhodinové cestě vystoupily na hlavním nádraží a přepravily se metrem k budově ČVUT, dostavil se ten všem dobře známý pocit. Pocit napětí, stresu a očekávání. Já osobně jsem čekala nějaký velký přednáškový sál jako z amerického filmu, ale o to milejší pak bylo překvapení, když se za bílými dveřmi rozkládala malá útulná třída - zhruba jako ty naše. Postupně se zde sešli všichni mí soupeři i se svými učiteli a finále mohlo začít.

Do třídy přišla čtyřčlenná porota, která - ač jsem to nečekala - vypadala docela příjemně. Když se všem po urputném zápasu s místní technikou podařilo odprezentovat svoji práci, porota se odebrala rozhod-

nout o vítězi. My jsme mezitím využili volný čas k občerstvení, svezení se páternosterem (oběžný výtah bez dveří s řetězem kabin za sebou - poznámka redakce) a spoustě dalších aktivit.

Po zhruba půl hodině nastal okamžik pravdy. Porota vyhodnotila tři nejlepší. Přestože

jsem mezi nimi nebyla a obsadila tak 4.-10. místo, rozhodně mi to náladu nijak nezkazilo. Už jen ten pocit, že jsem došla tak daleko! Do soutěže bylo přece odesláno 327 prezentací a vypracováno bylo 447 testů! I když jsem si neodvezla žádnou z cen, tuhle zkušenost mi nikdo nevezme a rozhodně to byl zážitek na celý život.

Závěrem bych chtěla poděkovat paní učitelce Oravcové za to, že mě k této olympiádě navedla, a za její následnou pomoc s přípravou prezentace i její obhajobou. Protože nebýt jí, tak bych vůbec netušila, že taková olympiáda existuje.

CO JE DŮLEŽITÉ, TO OČI NEVIDÍ

Tereza Šebková, 7.B

Neříkejte, že se vám nikdy nestalo, že jste uviděli nějakého člověka a řekli jste si, že byste se s ním nikdy nebavili, protože měl třeba moc velký nos, mastné vlasy nebo nadváhu, a raději byste se bavili s člověkem s lesklými vlasy, bezchybnou pletí a moderním oblečením.

Jenže zevnějšek nevypoví o člověku téměř nic a rozhodně bychom neměli ostatní soudit podle takových povrchních kritérií, jako jsou dokonalé vlasy, značkové oblečení nebo postava modelky. Podle mého názoru jsou na člověku nekrásnější jiné věci - dokonale čisté srdce, hloubka lidských citů, laskavost... A takové věci nejsou viditelné očima, ale uvidíme je právě jen srdcem.

Myslím, že každý z nás by měl mít odvahu nedat na první dojem a snažit se poznat každého člověka blíže bez ohledu na třeba nepříliš atraktivní zevnějšek. Možná pak poznáme spoustu vtipných, zajímavých a chytrých lidí s krásným srdcem. Já to teda zkusím.

Půjdete do toho se mnou?

FACEBOOK

Marie Novotná, 9.C

VIRUS DNEŠNÍ DOBY

Facebook... Co to vlastně je? Pod tímto slovem si každý vybaví něco úplně jiného. Někdo kladné věci, někdo záporné. Je to hodně individuální. A já bych teď chtěla tento problém zvaný Facebook vzít a rozebrat ho z obou konců...

Přesuňme se na úplný začátek ke zrození tohoto fenoménu dnešní doby. Začalo to docela nevinně a dá se říct, že cílem Marka Zuckenberg, tak zní jméno „tatínka“ tohoto společnosti skoro všech lidí po celém světě, bylo pomoci studentům. Tato sociální síť byla totiž nejprve založena pouze pro studenty Harvardovy univerzity.

Poté se masivně a obrovskou rychlostí rozšířila do celého světa a dnes má Facebook přes miliardu uživatelů a je přeložen do šedesáti osmi jazyků. Zpočátku to vypadalo víc než nevinně. Facebook sloužil a sloužit má zejména ke komunikaci, navazování vztahů, sdílení fotografií nebo videí.

Ale teď se zamysleme. Je tomu opravdu tak? Na tuto otázku si musí každý odpovědět sám a zde je můj názor...

Naváž u na předchozí otázku. Ve své podstatě Facebook opravdu slouží k výše zmíněným věcem. Pomáhá poznávat nové lidi, přátele a vytvářet nové a nové kontakty. Mnohdy tyto lidi ani osobně neznáme a ani nevíme, kdo na druhém konci sedí. I přes to, co všichni moc dobře vědí, dávají přístup ke svým osobním věcem, kontaktům, a když zajdu do extrému, tak i nabízejí svoji adresu. Rozebírat tu možnosti jejich zneužití a obrácení se tohoto všeho proti vám nebudu, to by ani nikoho nebavilo, a navíc to každý musí dobře vědět sám.

Podívejme se nyní ale na problém přátelství. Na FB navazujete nové a nové kontakty

a jste schopni komunikovat jen přes internet. Kam se poděli ti staří přátelé, kteří vám vždycky pomohli? Pomáhá Facebook udržovat vztahy i mezi nimi, nebo toto přátelství spíš ničí? Posuďte sami...

Už delší dobu používám sociální síť Facebook. Opravdu mi pomáhá v životě, ale zároveň mi ho i ničí. Mezi přáteli mám 320 uživatelů, je to jen třetina z toho, kolik jich mají ostatní. Ale když potřebuji pomoc, můžu se obrátit jen na pár z nich. Kdysi lidé dokázali najít cestu k sobě i jiným způsobem než jen přes sociální síť a internet. Věděli jsme, kde najdeme svoje přátele, co od nich můžeme čekat, a dnes je hledáme jen na Facebooku. Proč chatujeme s kamarádem, který bydlí jen o několik domů od nás, když se s ním můžeme během pár minut setkat osobně a popovídat si? Je to smutné.

Facebook vznikl, aby lidem pomáhal, a dnes jen vše ničí. Je jednoduché svést vše na Facebook, ale problém je hlavně v lidech. Klidně to můžeme

ukázat na dnešních holkách. Nic proti nikomu nemám, ale proč si každá druhá přidává desítky fotek na svůj profil? Jde jim jen o „like“, očividně čím víc jich mají, tím víc jim stoupá sebevědomí, jsou populárnější a žádanější. Ve většině případů to tak ale není.

Ale tenhle problém se netýká jen holek. To opravdu ne. Většina kluků raději vše řeší přes net, než aby za holkou zašli a popovídali si nebo strávili s per den spolu. Sedí jen u PC s dojmem, že je někdo má rád. To by mi nestačilo, a komu ano, tak by si to měl v hlavě srovnat. Někdy si říkám, kde jsou ty časy, když Facebook nebyl a všichni si rozuměli, smáli se spolu, měli víc zážitků a byli i více zdraví. Proč? Protože běhali po venku a neseděli doma!

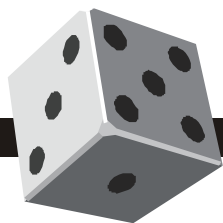
Lituju dnešní děti. Každý druhý má skoro lepší mobil než já, wifi na každém rohu a Facebook jede o sto šest. Podle mě tohle není v pořádku a řešení je, zdá se, v nedohlednu. Rodiče se svými ratolestmi nic ne-

dělají a jsou rádi, že si děti zalezou a „je od nich klid“. Takže je to i o výchově. Rodiče by měli zajistit svým dětem kroužky, pohyb a kontakty s ostatními, ale naživo! Často je upřednostňováno chatování před opravdovým živým rozhovorem, videohovory před skutečným životem.

Lidé by si měli uvědomit, že sezením u počítače nic v životě nedokáží a jejich život nebude stát za nic. Mělo by se rychle něco začít dělat, protože tohle všechno vede jen k záhubě lidstva. Za chvíli si budou psát i lidé, kteří si spolu vyšli ven a sedí vedle sebe na lavičce. Mají přece wifi, tak proč by si povídali, když si můžou psát... Teď to zní jako sci-fi, ale není to moc daleko od reality...

Na závěr bych chtěla říct, že sama Facebook mám a nějaký ten čas u něj trávím, ale ne za cenu toho, že bych ztrácela normální život. To nikdy! Lidstvo by mělo otevřít oči a uvědomit si, o co přichází, když se pohybuje jen ve virtuálním světě. Než bude pozdě...

Eva Pelkánová, 6.C
Veronika Flalová, 6.C
Radka Havelková, 6.C

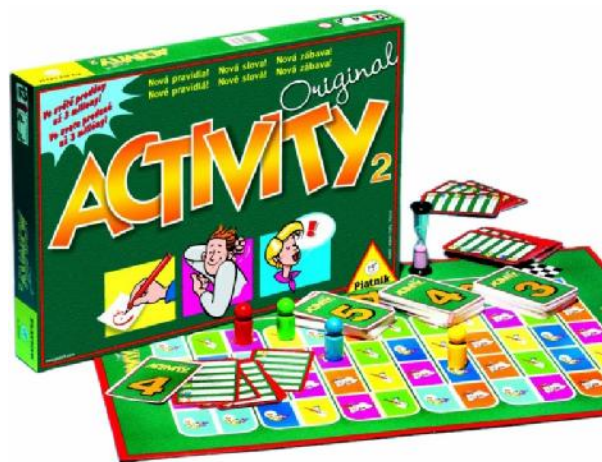
MODERNÍ SPOLEČENSKÉ HRY

V posledních letech se objevila spousta moderních společenských her, prostřednictvím kterých se dá nejenom dobře pobavit, ale dají se při nich získat a také uplatnit vědomosti, dovednosti a talent. Většinou jsou určeny pro široký okruh lidí a mnohé se dají hrát i bez ohledu na věk – mohou je tedy hrát třeba děti s dospělými a vůbec nemusí být na překážku, když je někdo mladší než spoluhráč.

AKTIVITY

Jedna z nejoblíbenějších rodinných společenských her. Chcete-li popojít figurkou po herním plánu, musíte spoluhráčům do časového limitu sdělit pojem, který jste si vytáhli na kartičce. Máte ale vždy stanoven i způsob, jakým musíte tento pojem sdělit - kresbou, pantomimou nebo popisem jinými slovy tak, aby pojem spoluhráči poznali.

Ruce a nohy se musí zapojit do hry. Rodinná společenská hra Aktivita je zábavná jak ve třech, tak i ve větší skupině hráčů - třeba o dvaceti lidech. Pravidla jsou jednoduchá a srozumitelná, proto Aktivita patří mezi největší hity posledních let a stávají se klasikou...

ČESKO – OTÁZKY A ODPOVĚDI

Ve vědomostní hře Česko - otázky a odpovědi najdete spoustu otázek týkajících se České republiky a jejích obyvatel. Otázky jsou rozděleny do šesti okruhů - historie, kultura, příroda/technika/věda, geografie, sport a různé. Během hry si hráči nejen užijí spoustu zábavy, ale také se dozví mnoho zajímavých informací. K vítězství je kromě znalostí potřeba také trocha štěstí.

Při tvorbě hry byl největší důraz kladen na tvorbu otázek. Najdete v ní lehké i těžké otázky koncipované tak, aby vždy tvořily průřez jednotlivých oborů.. Otázky by měly hráče nejenom poučit, ale také pobavit.

DOSTIHY A SÁZKY JUNIOR

Populární desková hra Dostihy a sázky je ve variantě junior vhodná pro i pro nejmenší hráče. Hráči nakupují své poníky a další potřebnou koňskou výbavu.

Během hry Dostihy a sázky junior se děti nenásilně seznámí s hodnotou peněz a hlavně se dobře pobaví.

KOLEČKÁČE

Jednou v sobotu jsem šla za kamarádkou a zjistila jsem, že si koupila nové kolečkové brusle, a tak jsme se s ní, rodiči a jejím bratrem rozhodli, že pojedeme jezdit do Žďáru k Piláku. Když jsme tam dorazili, obuli jsme si brusle, dali chrániče a helmu a šlo se na věc...

Pilák je docela dlouhý, a tak nám to dost dlouho trvalo, než jsme se dostali tam a zpátky. Zažili jsme ale spoustu zábavy. Vždy jsme museli čekat na rodiče nebo se za nimi vracet zpátky. Nakonec jsme místo dvou Piláků ujeli tři.

Na posilněnou jsme se pak stavili na zmrzku ke Třem hvězdám a odpoledne byl konec. Takže kolečkáče vám jako mimoškolní aktivitu rozhodně doporučuju. Je to fakt bezva zábava!

Ale nezapomeňte na chrániče...

Barbora Mikešová, 6.C

okénko

ZŠ SLAVKOVICE

NÁVŠTĚVA ZE SLOVENSKA

Mgr. Jana Láchová

Další akcí projektu Comenius 2013-2015, ve kterém je naše škola zapojena, byla návštěva učitelů z naší partnerské školy ze Slovenska...

Přijeli ve dnech 8.–10. dubna 2014 a ukázali nám, jak se slaví na Slovensku Velikonoce. Naše děti pod jejich vedením vyráběly kraslice, pohlednice, zajíčky a ovečky technikami, které pro nás byly dosud neznámé.

Nechyběly ani soutěže ve znalostech jazyků – společně jsme poznávali, která slova máme se Slováky stejná a která jsou rozdílná. Bylo nám líto, že slovenští učitelé museli odjet, ale věděli jsme, že se nevidíme naposledy..

NAŠE CESTA DO RAKOUSKA

Mgr. Jana Láchová

Ve středu 23. dubna 2014 se ráno před slavkovickou školou scházeli školáci s neobvyklou výbavou – kufrem či cestovní taškou a nezbytným cestovním pasem, aby se vydali na dlouhou cestu. Odjízďeli na návštěvu partnerské školy v Gunskirchenu do Rakouska...

Pro některé žáky to bylo poprvé, co cestovali sami bez rodičů na více dní a ještě tak daleko za naše hranice. Jízdu však zvládli velmi dobře - i když s přestávkami na oběd, svačiny a

na „proskotačení“ trvala téměř osm hodin.

Přesně podle časového plánu jsme se odpoledne ocitli před školou v Gunskirchenu. Po milém přivítání jsme si pro-

hlédli některé třídy, tělocvičnu, bazén a školní dvůr. Na večeri jsme odjeli do přírodní restaurace Strasserhof.

Po ní na nás čekal další bod programu - večerní prohlídka

historického centra města Wels. Tím nás provázeli dva zbrojnoši v dobovém oblečení, kteří dříve strážili město. Vedli nás úzkými uličkami mezi domy, do dvorů, do věže, do zahrady, do muzea, k řece a vše prokládali pověstmi a zajímavými ukázkami. Nahlédli jsme i do středověkého vězení a vyzkoušeli si „naoko“ některé mučící nástroje. To už se ale dost setmělo a my jsme docela rádi dorazili do našich pokojů v hotelu, abychom nabrali síly na další den...

Ve čtvrtek po snídani jsme autobusem odjeli do školy. Se žáky 3. třídy - to je naše partnerská třída - jsme se po vzájemném seznámení pustili do plnění dalšího bodu programu z projektu. Paní učitelka Herta naplánovala sázení brambor na školním dvoře. Společně s rakouskými kamarády jsme vy-

aby pokračovala i v dalších letech.

Poté jsme se odebrali na školní hřiště, kde proběhlo soutěžení ve štafetách smíšených družstev. Po výborném obědě

Grottenbahn. Tam nás dračí expres provedl tajemným podzemím plným trpaslíků, zvířátek a pohádkových postav. Zaujalo nás věrohodné ztvárnění náměstí Lince z 19. století. V postranních uličkách jsme viděli krásné scenérie ze známých pohádek.

Čtvrteční odpoledne jsme zakončili návštěvou ZOO Shmiding. Viděli jsme žirafy, tygry, nosorožce, levharty, plameňáky, krokodýly, hady, ptáky... Nejvíc nás ale ohromily čtyři gorily – ty pro nás opravdu zahrály divadlo! Před jejich výběhem jsme strávili nejvíc času.

Na večeri jsme mohli ochutnat rakouskou specialitu – knedlíky, které chutnaly jako velkonoční nádivka.

V pátek po snídani jsme si sbalili kufry a opět se vydali do školy v Guns Kirchenu. Tam jsme se rozdělili do několika tříd a společně s rakouskými kamarády vytvořili kartičky s textem a obrázkem - pohled-

tvořili dřevěnou pyramidu, do ní nanosili hlínu a pak vkládali naklíčené brambory. Symbolicky jsme tak vyslovili přání, aby naše spolupráce nezůstala jen v začátku (u klíčků), ale

(špagety s omáčkou, výtečný zákusek) jsme napjatě očekávali, co nás čeká dále. Nasedli jsme do autobusu a vyjeli ke městu Linec, kde na kopci Postlingbergu je jeskynní dráha

nice. Při tvoření jsme začali navozovat komunikaci mezi sebou, nejdříve „rukama nohama“, názorem a pak už padala česko-německo-anglická slovíčka, někteří tvořili i věty.

Tak jsme přišli na pohádky, které máme podobné, povídali

jsem si, jak trávíme volný čas, co nás baví, kolik je nám let, jaké máme sourozence... Kartičky jsme navázali na balónek a společně jsme odešli na školní hřiště vypustit tyto balónky přátelství. S odlétajícím balónkem jsme si přáli, aby právě

ten náš doletěl do správných rukou a nálezce nám odepsal na naši adresu.

Posledním bodem programu bylo společné vaření oběda ve školní kuchyni. Vrhli jsme se na škrábání brambor a přípravu řízků – ty jsme klepali, solili, obalovali v mouce, ve vajíčku, ve strouhance či v kukuřičných lupíncích, myli hlávkový salát, krájeli jablka na štrúdl, prostírali stoly... Oběd chutnal výborně, dokonce jsme mnozí zkusili jako přílohu rýži a i ta byla k řízku moc dobrá. Opravdu doporučujeme. I dezert - štrúdl - se nám moc povedl. Po společném obědě a fotografování už nastal čas rozloučení.

Domů si odvážíme kuchařskou zástěru s podpisy rakouských kamarádů, spoustu zážitků a poznatků o škole a sousední zemi. Těšíme se na setkání s kamarády u nás, však jim také máme co ukazovat.

Každý rok se 28. března slaví Den učitelů. Ráda bych vám napsala, jak tento den probíhal na naší malé škole...

Je výsadou nejstaršího ročníku - čtvrtáků - zorganizovat oslavu učitelkám. Samozřejmě vždy něco dopředu tušíme, protože se „nenápadně“ domlouvají.

Letos ale „ticho po pěšině“, žádné tajnosti a šepoty. Už jsem si myslela, že letošní parta se prostě nedokáže domluvit a něco uspořádat jako jejich

bývalí spolužáci. To jsem je ale podcenila!

Vyučování až do svačiny probíhalo úplně jako jindy. O přestávce nás čtvrtáci poprosili, abychom my dospělí nechodili do kanceláře, dokud nás nezavolají. Milda mě ještě požádal, ať ze třídy zavolám paní vychovatelce ze školní družiny, jestli by nemohla přijít dřív do školy. Teprve teď nám to bylo jasné. Něco se děje!

Během krátké chvilky už jsme věděly co. V kanceláři na stole v krásném porcelánovém servisu voněly čtyři kávy.

A uprostřed nádherný kulatý dort s nápisem z lentilek Den učitelů.

Čtvrtáci nám popřáli vše nejlepší k našemu svátku a prozradili, že si docela lámali hlavu, co by nám měli dát.

Vyhrálo to, že dárek, který „vyrobí“, by nám udělal největší radost, a tak se domluvili, že nám sami upečou svůj dort.

A měli pravdu, opravdu nám jejich dárek udělal velikou radost. Hned jsme kousek ochutnaly – chutnal báječně. Oříškový s máslovým krémem. Samozřejmě jsme daly ochutnat i autorům, aby svoje dílo i oni ocenili.

A protože jsme ženy zvědavé, zjistily jsme, která z maminek je pustila do své kuchyně, jak se dělá těsto, kolik bylo potřeba vajíček, cukru, mouky, oře-

chů, kdo míchal, kdo zdobil... Ale hlavně jsme ocenily, že se všichni čtvrtáci dokázali domluvit a práci si zorganizovat. Za to jim moc děkujeme.

To ale nebylo všechno – po zvonění se ze čtvrtáků stali učitelé a učitelky a nastoupili do tříd vyučovat mladší spolužáky. Předem měli rozdělené třídy a předměty – jen z většího počtu prvňáků si Vendy a Verča udělaly dvě skupiny.

Noví učitelé měli přichystané přípravy a plynule pokračovali ve vyučování – žáci plnili úkoly, psali do pracovních sešitů, pracovali u tabule, četli, soutěžili a hlavně poslouchali. My, opravdové učitelky, jsme jen tiše zíraly!

Po skončení vyučování prvňáček Adam prohlásil, že by chtěl takový Den učitelů každý den!

ZÁHADY DALŠÍCH POKOJŮ

Ivana Staňková

Ve slavkovické školní družině se pomalu dostává do svého finále celoroční hra, jejímž cílem je postupné prozkoumávání neznámého domu se zamčenými pokoji. Za splnění úkolů získávají děti klíčky různých barev a v červnu je čeká hledání pokladu...

V březnu jsme si odemkli červeným klíčkem **HASIČSKÝ POKOJ**. Tohle téma nás úplně pohltilo! Nejdřív jsme se zajímali o to, jaké způsoby ochrany před ohněm volili lidé od pravěku přes středověk až do doby nedávné. Pak jsme se zaměřili na současné hasičské oblečení, výstroj, pomůcky – k tomu se velmi hodilo naše Podvečerní čtení s hasiči, kam nám přinesli spoustu věcí na ukázkou i na vyzkoušení. K tomu jsme kreslili znak, oblečení, stavěli z Lega hasičská auta, byli jsme se podívat ve slavkovické staré zbrojnici

na sošku patrona hasičů sv. Floriána...

Hasič toho musí také spoustu umět – a tak jsme běhali, skákali, podlézali, šplhali, přenášeli se na stoličce z rukou, učili se, jak poskytnout první pomoc a zachovat se správně v nečekaných situacích, předvídat nebezpečí. Vrcholem byl nácvik požárního poplachu a evakuace ze školy!

Na závěr jsme si užili besedu s jedním tatínkem, který nám předvedl svoji velikou sbírku modelů hasičských aut.

Duben nás pozval do **POKOJE ZDRAVOTNÍHO** a bílý klíček otevřel místnost, kde jsme se dozvěděli o fungování lidského těla, mozku, o smyslech, o vývoji člověka od miminka až do stáří a také třeba to, jaký je rozdíl mezi nemocí a úrazem.

Stavěli jsme sanitky z víček, skládali lidskou postavu a popisovali její části, hráli hry na procvičení všech smyslů... Nejvíce nás bavily scénky, kde jsme si ve dvojicích vylosovali námět (v ordinaci, uštknutí hadem, pád z kola...) a předváděli je s pomocí rekvizit z naší družinové „nemocnice“.

Také jsme hledali v encyklopediích, jaké pomůcky a přístroje potřebují zdravotníci ke své práci. Na závěr jsme se zajímali o péči o chrup a vyplnili listy Zdravé zuby. A protože k péči o zdraví patří hodně pohybu na čerstvém vzduchu, byli jsme co nejvíce na hřišti a v lese...

PODVEČERNÍ ČTENÍ

Ivana Staňková

Ve čtvrtek 6. března 2014 zavítali do naší školy hosté dětem známí – členové Sboru dobrovolných hasičů Slavkovice, jmenovitě paní Kateřina Mikešová, starosta pan Josef Košík a velitel mladých hasičů pan Stanislav Pejcha...

Nejdřív e dětem přečetli pou-
tavý příběh o „úplně prvním
hasiči“ – dráčku Hasíkovi, kte-

rý děti velmi zaujal. Dokonce
i plyšový dráček Hasík byl
celou dobu přítomen. Děti se

také dozvěděly, že tuto hračku
vozí všichni hasiči v autech
a dávají ji vyděšeným dětem,

kteřé jsou bohužel často účastníky nehod či jiných smutných událostí, při kterých členové hasičských sborů zasahují.

Potom nastala druhá část setkání, kdy pan Pejcha zajímavě dětem vyprávěl o historii hasičů, o našem místním sboru a také o kroužku mladých hasičů, kteří často zaujímají přední místa v okresních soutěžích. Přitom jim promítal na interaktivní tabuli záběry z těchto soutěží.

Nakonec dostal slovo pan Košík a popovídal dětem o uniformách dříve a dnes, o uniformě sváteční i pracovní, ukázal dětem velmi cennou historickou helmu i oblek, opasky, boty a další pomůcky.

Děti si s radostí vše zkoušely, vypyťovaly se a nakonec udělaly hostům radost, protože se skoro všechny přihlásily do kroužku mladých hasičů. Jako

vždy na závěr podvečerního čtení hosté hodnotili obrázky z výtvarné soutěže a vybrali jako nejlepší obrázek prvňáčka Samuela Maťáše.

SUPERFARMÁŘ

Ivana Svaňková

Ve čtvrtek 10. dubna 2014 se konal ve Žďáru nad Sázavou už 3. ročník soutěžního poměření sil ve stolní hře Superfarmář. Do tohoto kola postoupili vítězové školních kol, která probíhala ve školách a školních družinách v předešlých měsících.

Od nás ze ŠD Slavkovice to byli Miloslav Vencálek a Veronika Mičková. Po krátkém přivítání a zopakování pravidel byly děti obdarovány svačinkou a rozlosovány do čtyřčlenných týmů. Po odpadnutí méně úspěšných „farmářů“ se konalo čtvrtfinále, kde nás se ctí reprezentovala Veronika, ale dál se nedostala. Milda prošel do semifinále, pak do finále!

U posledního stolečku seděl se třemi dívkami, nervozita stoupala, taktizovalo se, plivalo na kostku pro štěstí... Nakonec skončil na 4. místě, ale může mu být útechou, že z kluků byl nejlepší!

Všichni čtyři vítězové dostali krásné ceny a mohli s ostatními pokračovat v doplňkové soutěži o nejhezčí obrázek Superfarmáře.

Ve středu 30. dubna se žáci ze Slavkovic vydali do Nového Města na dopravní hřiště a následné plnění cyklistických zkoušek.

Už samotná cesta z nádraží do kulturního domu byla opravdu zajímavá, protože jsme cestou potkali studenty v maskách, kteří vybírali peníze a pěkně nás pomalovali. Do kulturního domu jsme tedy došli s čumáčky, vousky a srdíčky na tvářích.

V zasedacím sále kulturního domu nás pan Petr Jínek seznámil s teorií bezpečnosti silničního provozu a také jsme si procvičili dopravní značky a křižovatky. Poté žáci 4. ročníku skládali cyklistické zkouš-

ky. Ukázalo se, že ve Slavkovicích máme opravdu šikovné děti, protože všech šest žáků správně vyplnilo test a dostalo průkaz cyklisty.

Z kulturního domu jsme přešli na krásné dopravní hřiště, kde jsme si teorii vyzkoušeli v praxi. Děti s helmami na hlavě dostaly kola a mohly jezdit po hřišti, kde byly opravdické značky, železniční přejezd i kruhový objezd. Všem se na dopravním hřišti moc líbilo a už se těšíme, až ho na podzim navštívíme znovu.

PUCLÍK

Školní časopis Základní školy v Novém Městě na Moravě – číslo 76 – květen 2014

Vydává Základní škola Nové Město na Moravě, Vratislavovo náměstí 124 výhradně pro vnitřní potřebu.

Redakční rada: Zdeněk Havlík, Mgr. Petr Smékal, Mgr. Ivana Fousková, Mgr. Dagmar Svobodová, Karolína Švárová, Marie Novotná, Radka Křížová, Anna Truksová, Pavlína Tománková, Iva Mrkvičková, Josef Novotný, Valérie Bártová, Nina Křížová, Tereza Šebková, Beáta Dudová, Michaela Heralová, Kristina Poullová, Radka Havelková, Eva Pelikánová, Barbora Mikešová, Veronika Fialová

e-mail: puclik@nmnm.cz

<http://zs1.nmnm.cz>

Číslo 76 vyšlo 16. května 2014 v nákladu 35 výtisků